

Arrest

nr. 227 622 van 21 oktober 2019
in de zaken RvV X / AV, RvV X / AV en RvV X / AV

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 15 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2019.

Gelet op de arresten van 25 april 2019, waarbij de zaken worden verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikkingen van 29 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2019.

Gelet op de beschikkingen van 16 juli 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 5 september 2019 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekers en hun advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: eerste verzoeker), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 december 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 december 2015 om internationale bescherming. Op 26 september 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan eerste verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pashtun van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Nazar Abad, Surkhrod district, gelegen in de provincie Nangarhar. U woonde de twee laatste jaren voor uw vertrek in het dorp Treli, district Chaparhar, Nangarhar. U bent heden 14 jaar oud en bent aldus nog minderjarig. U bent voor zover u weet nooit naar school geweest voor u naar België kwam. Uw vader was werkzaam als soldaat bij het Afghaanse nationale leger ("Afghan National Army" of "ANA"). Hij werd tweemaal bedreigd door de taliban. Op een dag toen u terugkwam van de moskee, zag u dat mensen die in het zwart gekleed waren uw vader hadden onthoofd. Nadat uw oudste broer K. K. (...) door het ANA gevraagd werd in dienst te gaan bij het leger, werd uw broer ook bedreigd met de dood. Samen met uw hele gezin verhuisde u hierdoor naar uw maternale oom in Treli, Chaparhar, Nangarhar. Twee jaar verbleef u in Treli, waar u niet buiten kwam. Uw oom verbood u en uw broers buiten te komen, daar jullie gevaar liepen door de problemen. Enige tijd voor uw vertrek uit Afghanistan, ontdekten de taliban dat jullie in Treli waren. Mede omdat jullie geen vader hadden, eisten de taliban van uw oom dat u en uw broers hen zouden vervoegen. Uw oom vroeg tweemaal om tijd. Een derde keer zouden de taliban jullie gedwongen rekruteren. Hierop besloot u samen met uw broers A. K. K. (...) en E. K. K. (...) naar België te vluchten. U verliet Afghanistan drieënhalve maand voor uw aankomst hier. Uw moeder verhuisde samen met uw oom, uw andere broers en uw neven naar de wijk Malwai Khalis Family. Op 29 december 2015 vroeg u samen met uw broers in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen documenten neer tijdens uw gehoor om het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de moord op uw vader. U verklaart dat uw vader werd vermoord door mensen in het zwart gekleed, maar ontkent te weten wie deze mensen waren (zie CGVS, pp. 3 en 6). Uw beide broers verklaren dat uw vader zou zijn gedood door leden van IS naar aanleiding van zijn job bij het leger. Dit gebeurde volgens uw broers in 1390 (Gregoriaanse kalender 21 maart 2011/20 maart 2012) of 1391 (Gregoriaanse kalender 20 maart 2012/ 21 maart 2013) (CG 15/38368, pp. 15 en 18; CG 15/38298, p. 6). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat IS niet actief is in de regio van Nazar Abad, een dorp gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. De eerste berichten over de aanwezigheid van IS in de regio Afghanistan-Pakistan doken op rond de zomer 2014. Uit een analyse in november 2014 bleek echter dat hoewel er over IS in Afghanistan bericht werd in de pers en er propaganda werd gevoerd voor IS, zij enkel werden vernoemd in de media maar niet actief aanwezig waren op het terrein toen. Pas in mei 2015 werden gevechten waargenomen tussen IS-strijders en taliban-strijders, dan wel in de districten Kot en Achin en later in Haska Meena (Deh Bala) in Nangarhar. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratief dossier. Aan de bewering, als zou uw vader in 1390 of vermoedelijk 1391 zou zijn gedood door IS, kan aldus geen geloof worden gehecht.

Ook de omstandigheden waarbinnen uw vader op een zeer agressieve wijze om het leven is gebracht zoals u beweert, is maar weinig aannemelijk. Nergens in uw verklaringen, maakt u gewag over

problemen die uw vader zou hebben gekend voor zijn dood met deze in het zwart geklede mensen. Dat uw vader zonder verdere aanleiding zou zijn onthoofd louter omdat hij als soldaat werkzaam was, overtuigt niet. Uw beweringen blijven vaag en weinig omstandig. Uw broers slaagden er evenmin in dit nader toe te lichten tijdens hun gehoor op het CGVS. Zo verklaart uw broer E. K. (...) dat IS slechts éénmaal langskwam bij uw thuis, met de vraag of uw vader voor hen kon gaan werken of op zijn minst kon stoppen met zijn werk voor de overheid. Wanneer uw vader op dat eigenste moment niet toestemde, werd uw broer K. K. (...) vastgebonden en uw vader onthoofd (CG 15/38298, p. 16). Later in het gehoor wijzigt E. K. (...) zijn verklaringen en beweert hij dat IS uw vader vroegen om een bom te plaatsen onder het hoofdkwartier, een plaats die hij overigens niet kan situeren (CGVS p. 25). Dergelijke verklaringen, waarbij het ontbreekt aan enige strategie langs de kant van de belagers van uw vader, die overigens niet aanwezig bleken te zijn in uw regio op het moment van de feiten, zijn niet geloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw vader verantwoordelijk was voor het verzorgen van de bloemen en planten (CGVS p. 10) alsook van de post in het politiebureau (CGVS K. K. (...) p. 15) te Jalalabad (CGVS p.10). Hij was bovendien niet in het bezit van een rang (CGVS p.11), wat eveneens doet concluderen dat hij geen hoog profiel bezat. Ook in dit licht is het niet aannemelijk dat uw vader louter om die job niet enkel bedreigd werd, maar eveneens zonder overige moeilijkheden werd onthoofd.

Het vervolg van uw verklaringen aangaande de aanleiding om te verhuizen naar het dorp Trelī in het district Chaparhar, is daarenboven niet geloofwaardig. Na de moord op uw vader zou het Afghaanse nationale leger (ANA) uw oudere broer K. K. (...) hebben gevraagd toe te treden tot het leger, waarop uw broer op zijn beurt met de dood werd bedreigd door onbekenden (zie CGVS, p. 12). Uw beide broers beweren dat uw broer K. K. (...) door IS werd bedreigd, waardoor de hele familie genoodzaakt was te verhuizen naar uw maternale oom in het dorp Trelī (CGVS E. K. (...), p. 8 en CGVS A. K. K. (...), pp. 3, 15). Het is bijzonder merkwaardig te noemen dat het ANA meermaals zou langskomen bij uw thuis, terwijl ook IS volgens uw broers in de regio aanwezig waren. Immers kunnen zij via hun informanten meteen op de hoogte komen van de bezoeken van het ANA aan uw woning. In de context waar de dreiging van opstandelingengroepen zo manifest aanwezig is, kan verwacht worden dat het leger dergelijke bezoeken discreter zou aanpakken. Bovendien zoals eerder aangehaald, is het niet conform aan objectieve informatie dat IS toen in de regio waar u en uw broers woonden aanwezig waren. U haalt voorts aan dat u en uw twee broers K. K. (...) en E. K. (...) in Trelī door de taliban werden bedreigd, waardoor jullie genoodzaakt waren te vluchten naar het buitenland (CGVS, p. 12). Een tijdje nadat jullie in Trelī woonden, vroegen de taliban of u en uw twee broers zich bij de taliban konden aansluiten. Het blijft echter doorheen het hele gehoor onduidelijk waarom de taliban precies jullie wilden rekruteren. Zo verklaart uw broer E. K. (...) tijdens zijn gehoor op het CGVS dat de taliban pas na twee jaar achterhaalden dat jullie in Trelī waren, maar op de vraag of de taliban jullie dan ook al zochten in Nazar Abad verklaart hij van niet (CG 15/38298, gehoorverslag, p.17). Uw broer verklaart wederom vaag dat de taliban jullie probeerden te vinden om voor hen te werken, maar hij weet niet wie van de taliban jullie dan trachtte te vinden (CG 15/38298, p. 17). Voorts verklaren zowel u als uw broer E. K. (...) niet vrij te hebben kunnen rondlopen in Trelī omwille van het gevaar voor de taliban, maar verklaren jullie eveneens dat de zonen van uw ooms, met ongeveer dezelfde leeftijd (CGVS p. 6), wel naar buiten konden om te werken (CG 15/38298, gehoorverslag, p. 8; CGVS p. 6). Op de vraag waarom zij geen gevaar liepen om gerekruteerd te worden en jullie, de drie broers, wel, verklaart u dat dit kwam omdat jullie geen vader hadden (CGVS p. 6). De verklaringen van E. K. (...) hieromtrent zijn doorheen zijn gehoor allerm minst eenduidig: omdat uw vader bij het ANA was, omdat uw neven heel de dag werkten, omdat jullie werkloos waren (CG 15/38298, p. 17), of omdat jullie geen vader meer hadden (CG 15/38298, p. 25). Waarom jullie dan geen werk zochten, de taliban in Trelī kwamen echter pas na een poos achter jullie aan, verklaart uw broer wederom tegenstrijdig dat ze jullie niet in vrede lieten leven (CG 15/38298, p. 17). Uzelf noch uw broer E. K. (...) slagen er met andere woorden in een geloofwaardige en eenduidige context te schetsen waarbinnen u en uw twee broers door de taliban bedreigd zouden zijn. Hoewel rekening dient te worden gehouden met het gegeven dat u nog minderjarig bent, kan uw jonge leeftijd echter uw gebrekkige kennis en de vastgestelde discrepanties niet vergoelijken. Immers kan verwacht worden dat indien u en uw familieleden daadwerkelijk vervolgd werden na de dood van uw vader, u hiervan een eenduidige weergave van de feiten zou kunnen weergeven.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS niet steeds eensluidend kunnen worden genoemd. Zo beweerde u op de DVZ dat jullie de laatste tijd werden lastig gevallen door zowel de taliban als daesh (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens uw gehoor op het CGVS maakte u geen gewag over het gegeven dat u en uw broer recentelijk nog problemen hadden met daesh. Dergelijke tegenstrijdigheden vinden we ook terug in de verklaringen van uw broer E. K. (...), die op de DVZ beweert dat de taliban u en uw

broers wouden rekruteren na de dood van jullie vader. Uw broer verklaart letterlijk op de DVZ dat jullie toen nog woonachtig waren in uw eigen huis. Pas nadat jullie maternale oom werd ingelicht, zo verklaart hij op de DVZ, verhuisden jullie naar Chaparhar (CG 15/38298, DVZ, vragenlijst CGVS, p. 2). Dergelijke incoherenties tussen de verklaringen op het CGVS en de DVZ verhinderen verder nog enig geloof te kunnen hechten aan uw asielmotieven. Zoals eerder aangehaald kan het feit dat u en uw broer nog minderjarig zijn, vastgestelde incoherenties niet verschonen daar deze rechtstreeks verbonden zijn aan uw directe vluchtaanleiding en essentieel zijn in uw vluchtmotieven.

Aangaande de poging van de taliban om u en uw twee broers K. K. (...) en E. K. (...) te rekruteren, dient eveneens te worden opgemerkt dat de wijze waarop dit wordt omschreven, niet overeenstemt met informatie waarover het CGVS beschikt, en eveneens aan het administratief dossier is toegevoegd. Hieruit blijkt dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt directe dwang eerder een uitzondering. Uit andere informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de directe dwang waarover sprake, plaatsvindt in regio's waar er een zeer urgente nood is aan strijdkrachten. Gedwongen rekrutering moet in deze context niet worden gezien als talibanstrijders die jongens gedwongen meenemen. Meestal zijn de rekruteerders al in de omgeving aanwezig, en trachten ze hen te overtuigen, via geld of andere vormen van druk. Volgens de verklaringen van uw broer E. K. (...) dateert de periode waarbinnen jullie uit Afghanistan zijn vertrokken van de negende maand 1394 (november/december 2015 in de westerse kalender). Volgens beschikbare informatie, eveneens toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat IS sinds juli 2015 in het district Chaparhar aanwezig was. Men zou kunnen stellen dat de taliban in die periode een urgentie had aan strijdkrachten. Dat uw broer echter niets weet over de strijd met IS in Chaparhar (CG 15/38298, gehoorverslag CGVS, p. 13), en dat de taliban deze zaken niet uitspeelden bij hun rekrutering is op zijn minst bevreemdend te noemen. In deze tijden in Nangarhar, trachtten de taliban veeleer druk uit te oefenen via lokale ouderen en grote bijeenkomsten, waar zij een discours voerden over de komst van buitenlandse vijanden. Informatie hierover werd aan het administratieve dossier toegevoegd. De werkwijze van de taliban die u en uw broer E. K. (...) hieromtrent omschrijven, is dan ook allerm minst overtuigend. Zo zou, volgens uw verklaringen en deze van uw broer, de taliban tot tweemaal toe naar het huis van uw oom gekomen zijn met de vraag om u en uw broers in te lijven. Enerzijds krijgt uw oom van de taliban telkens de tijd om hierover na te denken en anderzijds dreigen de taliban ermee jullie een derde keer gedwongen mee te nemen (CGVS, p. 12; CG 15/38298, p.16). Gezien de Afghaanse context in het algemeen en de realiteit in Chaparhar op dat moment, is de omschreven modus operandi van de taliban maar weinig plausibel te noemen.

Gezien bovenstaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanbod, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het CGVS stelt vast dat u geboren bent in het dorp Nazar Abad, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent als kind enkele jaren naar Pakistan verhuisd, waarna u samen met uw familie terugkeerde naar Nazar Abad. Na de dood van uw vader verhuisde u samen met uw moeder voor een tweetal jaren naar het dorp Trelī, district Chaparhar, provincie Nangarhar. Toen u samen met uw twee broers naar Europa vertrok, vertrokken uw moeder, uw andere broers, uw oom en zijn zonen naar een huis in Mawlawi Khalis Family, een buitenwijk van Jalalabad. Gezien u het merendeel van uw leven hebt doorgebracht in het Jalalabad grootstedelijk gebied, en zich op deze plaats eveneens uw netwerk bevindt, werd uw vrees bekeken ten opzichte van het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheids personeel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen

die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2. Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: tweede verzoeker), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 december 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 december 2015 om internationale bescherming. Op 26 september 2017 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan tweede verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pashtun van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Nazar Abad, district Surkhrod, provincie Nangarhar en woonde de twee laatste jaren voor uw vertrek in het dorp Trelī, district Chaparhar, Nangarhar. U verklaart geboren te zijn in 1998 en bent tot de eerste graad naar school geweest. Uw vader was werkzaam bij het Afghaanse nationale leger ("Afghan National Army" of "ANA"). Hij werd tweemaal bedreigd door de Taliban. Hij werd echter ook bedreigd door "IS" ("Islamitische Staat" of Daesh). Zij eisten dat uw vader zou stoppen met zijn werk en een bom zou plaatsen aan het politie hoofdkwartier nabij Jalalabad. Uw vader weigerde, waarna hij in 1390 of 1391 (Gregoriaanse kalender ongeveer 21 maart 2011/ 21 maart 2013) door IS werd vermoord. U werd toen op het hoofd geslagen. U kwam enkele dagen later bij bewustzijn in het ziekenhuis. U werd hierna door het ANA gevraagd toe te treden tot het leger en de moord op uw vader te wreken. IS was hiervan op de hoogte en bedreigde u. Samen met uw familie verhuisde u daarop naar uw maternale oom in Trelī, gelegen in het district Chaparhar te Nangarhar. Twee jaar verbleef u in Trelī, waar u ook bedreigd werd door Taliban en IS. U huwde er en kreeg twee kinderen. Uw moeder verhuisde samen met uw oom, uw andere broers, uw echtgenote en kinderen en uw neven naar de wijk Malwai Khalis Family. In de negende maand van 1394 (22 november/ 21 december 2015) vertrok u samen met uw broers A. K. K. (...) en E. K. K. (...) naar Europa. Op 29 december 2015 vroeg u in België asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een taskara (Afghaanse identiteitskaart), een medische verklaring, een taskara van uw vader en een targhis van uw vader neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Bij het indienen van uw asielaanvraag op 29 december 2015, verklaarde u zeventien jaar oud te zijn en aldus geboren te zijn op 31 december 1998. De Dienst Voogdij organiseerde op 11 januari 2016 een leeftijdsonderzoek, waarbij uw leeftijd geschat werd op 26,7 jaar oud, met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Dat betekent dat u ten laatste geboren zou zijn eind 1991 en dat u dus minstens zeven jaar ouder bent dan u zich voordoet. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kon tijdens de asielprocedure de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en tussen de zeven en twaalf jaar ouder blijkt te zijn dan u aangaf, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Ook over uw beweerde opleiding legt u tegenstrijdige en bijzonder vage verklaringen af doorheen uw asielprocedure. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u tot en met de tweede graad school zou hebben gelopen (zie Verklaring DVZ, p.4). Op het CGVS verklaarde u echter dat u tot en met de eerste graad school heeft gelopen (CGVS, p. 5). Wanneer u tijdens de bespreking van de door u neergelegde documenten het antwoord schuldig blijft op vragen over de concrete inhoud ervan, beweert u dat u niet kan lezen (CGVS, pp.19 en 22). Dat u echter eerder tijdens het gehoor vlot en foutloos uw e-mailadres spelt, ondermijnt deze bewering echter (CGVs, p.13). Ook uw handtekening is geschreven in letters, wat verdere vragen oproept bij uw bewering dat u ongeletterd bent. Aangaande uw beweerde dagbesteding blijft u eveneens vaag, wat doet vermoeden dat u evenmin hierop zicht wenst te geven. U verklaart naar Pakistan te zijn verhuisd in 2002. U moet op dat moment tussen 10 à 15 jaar oud zijn geweest. Volgens uw verklaringen heeft u daar gewoond tot 2008. Toen was u dus 16 à 21 jaar oud. Wanneer u tot viermaal toe wordt gevraagd naar uw dagbesteding in die periode, verklaart u aanvankelijk dat u het niet meer weet en vervolgens dat u thuis bleef en niets anders deed (CGVS, p.19). Na aandringen kan u hierover niets toevoegen. Ook over de periode na uw terugkeer naar Afghanistan, beweert u zich niets te herinneren (CGVS, p.20). Na herhaaldelijk aandringen door het CGVS om toe te lichten wat uw activiteiten waren, zegt u slechts dat u uw moeder wat hielp in het huishouden zonder verdere concrete uitleg te geven bij wat u in deze periode hebt gedaan (CGVS, p.20). Van iemand als u met normale cognitieve capaciteiten kan verwacht worden dat u nauwkeuriger uw activiteiten kan omschrijven en toelichten, temeer dit een periode van meerdere jaren betreft en u voldoende oud was om zich te kunnen herinneren wat u allemaal hebt

gedaan. Dat u zich jonger voordoet dan u bent bij de aanvang van uw asielprocedure, dat uw verklaringen over uw opleiding ongeloofwaardig zijn en dat u geen zicht wenst te geven op uw dagbesteding, doet besluiten dat u niet alleen weigert een zicht te geven op uw profiel, maar bovendien niet voldoet aan uw medewerkingsplicht.

Evenmin kunnen de verklaringen die u aflegt in het kader van uw vluchtmotieven overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de moord op uw vader door de opstandelingengroep IS. Zo verklaart u dat uw vader in 1390 of 1391 werd vermoord in uw huis te Nazar Abad door IS naar aanleiding van zijn job bij het Afghaanse nationale leger (ANA). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat IS niet actief is in de regio van Nazar Abad, een dorp gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. De eerste berichten over de aanwezigheid van IS in de regio Afghanistan-Pakistan doken op rond de zomer van 2014. Uit een analyse in november 2014 blijkt dat hoewel er in de pers bericht werd over IS in Afghanistan en er propaganda werd gevoerd voor IS, zij nog niet actief aanwezig waren op het terrein. Pas in mei 2015 werden gevechten waargenomen tussen IS-strijders en taliban-strijders, dan wel in de districten Kot en Achin en later in Haska Meena (Deh Bala) in Nangarhar. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratief dossier. Aan de bewering, als zou uw vader begin 2013 zijn vermoord door IS in Nazar Abad, kan bijgevolg geen geloof worden gehecht. Ook de omstandigheden waarbinnen uw vader op een zeer agressieve wijze om het leven is gebracht, is maar weinig aannemelijk. Bij een eerste bezoek van IS aan uw vader thuis weigerde uw vader zijn job bij de overheid op te zeggen en zich aan te sluiten bij IS. Wanneer uw vader op dat eigenste moment niet toestemde, werd u op het hoofd geslagen en uw vader vermoord (CGVS, p.15). Later in het gehoor beweert uw broer E. K. (...) voorts dat IS uw vader vroegen om een bom te plaatsen onder het hoofdkwartier, een plaats die uw broer overigens niet kan situeren (CG 15/38298, gehoorverslag, p. 25). Dergelijke verklaringen, waarbij het ontbreekt aan enige strategie langs de kant van de belagers van uw vader, die overigens niet aanwezig bleken te zijn in uw regio op het moment van de feiten, zijn niet geloofwaardig. Verder verklaart u dat uw vader verantwoordelijk was voor het verzorgen van de bloemen en planten alsook voor de post in het politiebureau (CGVS, p. 15). Hij was bovendien niet in het bezit van een rang (CGVS, p. 22), wat eveneens doet concluderen dat hij geen hoog profiel bezat. Ook in dit licht is het niet aannemelijk dat uw vader louter omwille van zijn werkzaamheden bedreigd werd en zonder verdere aanleiding werd vermoord.

Daarenboven kan het vervolg van uw verklaringen, waaronder de aanleiding om te verhuizen naar het dorp Trelī in het district Chaparhar, niet als geloofwaardig worden beschouwd. Na de moord op uw vader zou het ANA u hebben gevraagd toe te treden tot het leger, om zo de moord op uw vader te kunnen wreken (CGVS pp. 3, 5 en 15). Hierdoor hadden jullie vele moeilijkheden met IS, waarop uw familie genoodzaakt was te verhuizen naar uw maternale oom in het dorp Trelī (CGVS, pp. 3, 5 en 15). Het is bijzonder merkwaardig te noemen dat het ANA meermaals zou langskomen bij uw thuis, daar volgens uw verklaringen ook de IS aanwezig waren en zij via hun informanten meteen op de hoogte zouden zijn van de bezoeken van het ANA. In een context waar de dreiging van opstandelingengroepen zo manifest aanwezig is, kan verwacht worden dat het leger dergelijke bezoeken discreter zou aanpakken. Naast het feit dat IS ten tijde van de door u ingeroepen moeilijkheden niet aanwezig was in Nazar Abad zoals objectieve informatie aantoont zoals eerder uiteengezet, strookt de gang van zaken die u en uw broer omschrijven allerminst met de realiteit in Afghanistan.

Vervolgens verklaren u en uw beide broers dat jullie in Trelī door de taliban werden bedreigd met inlijving, waardoor jullie genoodzaakt waren te vluchten naar het buitenland (gehoorverslagen van CG 15/38368, p.15, CG 15/38298, p. 16, CG 15/38299, p. 12). Een tijdje nadat jullie in Trelī woonden, verklaart uw broer E. K. (...) dat de taliban vroegen of de drie broers zich bij de taliban konden aansluiten. U verklaart eveneens dat u naar aanleiding van problemen met de taliban Trelī bent ontvlucht samen met uw broers (CGVS, p. 15). Het blijft echter onduidelijk om welke reden u en uw broers door de taliban werden geïsoleerd. Zo verklaart uw broer E. K. (...) dat de taliban na twee jaar ondervonden dat jullie in Trelī waren, maar op de vraag of de taliban jullie dan ook al zochten in Nazar Abad, verklaart hij dat dit niet het geval was (CG 15/38298, CGVS gehoorverslag, p. 17). Hij verklaart wederom vaag dat de taliban jullie probeerden te vinden om voor hen te werken, maar weet niet wie van de taliban achter jullie aanzaten. Uw broer geeft toe enkel de namen van hun leiders te kennen. Dat de zonen van uw ooms, aldus uw neven, met ongeveer dezelfde leeftijd als u en uw broers, wel naar buiten konden om te werken zoals uw broer K. K. (...) beweert (CG 15/38299, CGVS gehoorverslag, p. 6), terwijl jullie niet vrij waren om rond te lopen in het dorp Trelī omwille van het gevaar voor de taliban, is weinig consistent te noemen. U verklaart eveneens dat het te gevaarlijk was voor u en uw broers om

buitenshuis te gaan werken (CGVS, p. 20). Uw verklaring hiervoor, met name dat uw neven niet voor de politie of het leger werkten, kan weinig overtuigen daar u of uw broers ook niet voor de overheid werkten. Wanneer u gevraagd wordt of u dan elders kon gaan werken dan bij de overheid, ontwijkt u de vraag en verklaart u vaag dat de taliban training zou komen geven (CGVS, p.25). Uw broer E. K. (...) beweert dat u niet kon gaan werken omdat uw vader bij het ANA was, omdat uw neven heel de dag werkten, omdat jullie werkloos waren (CG 15/38298, p. 17) en ook nog omdat jullie geen vader meer hadden (p. 25). Waarom jullie dan geen werk zochten, de taliban in Trelī kwamen immers pas na een poos achter jullie aan, verklaart E. K. (...) wederom tegenstrijdig dat ze jullie niet in vrede lieten leven (CGVS E. K. (...), p. 17). Uw broers en u slagen er met andere woorden allerminst in een geloofwaardige en eenduidige context te schetsen waarbinnen jullie door de taliban bedreigd zouden zijn.

Aangaande de poging van de taliban om u en uw twee broers E. K. (...) en K. K. (...) te rekruteren, dient eveneens te worden opgemerkt dat de wijze waarop u dit beschrijft niet overeenstemt met informatie waarover het CGVS beschikt, en eveneens aan het administratief dossier is toegevoegd. Hieruit blijkt dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, en vormt directe dwang eerder een uitzondering. Uit andere informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de directe dwang waarover sprake, plaatsvindt in regio's waar er een zeer urgente nood is aan strijdkrachten. Gedwongen rekrutering moet in deze context niet worden gezien als talibanstrijders die jongens gedwongen meenemen. Meestal zijn de rekruteerders al in de omgeving aanwezig, en trachten ze hen te overtuigen, via geld of andere vormen van druk. De periode waarin u verklaart te zijn vertrokken uit Afghanistan, dateert van de negende maand 1394 (november/december 2015 in de westerse kalender). Volgens beschikbare informatie, eveneens toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat IS sinds juli 2015 in het district Chaparhar aanwezig was. Men zou kunnen stellen dat de taliban in die periode een urgentie aan strijdkrachten had. In deze tijden in Nangarhar, trachtten de taliban veeleer druk uit te oefenen via lokale ouderen en grote bijeenkomsten, waar zij een discours voerden over de komst van buitenlandse vijanden. Informatie hierover werd aan het administratieve dossier toegevoegd. De werkwijze van de taliban die u en uw broers omschrijven, strookt niet met de realiteit. Zo zou de taliban tot tweemaal toe aan het huis van uw oom staan met de vraag om zijn neven in te leveren. Gezien de Afghaanse context in het algemeen en de realiteit in Chaparhar op dat moment, is de omschreven modus operandi van de taliban allerminst strategisch en weinig plausibel.

De documenten die u op het CGVS neerlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's, targhis en de envelop vormen hoogstens een bewijs van uw identiteit. Het medisch document aangaande uw litteken levert verder geen enkele bewijswaarde aangaande uw asielaanvraag, er kan immers geen oorzakelijk verband vastgelegd worden tussen het litteken en uw problemen.

Gezien bovenstaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

U zou geboren zijn het dorp Nazar Abad, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U zou enkele jaren naar Pakistan zijn verhuisd, waarna u samen met uw familie terug naar Nazar Abad verhuisde. Na de dood van uw vader verhuisde u samen met uw moeder voor een tweetal jaren naar het dorp Trelī, district Chaparhar, provincie Nangarhar. Toen u samen uw twee broers naar Europa vertrok, vertrokken uw moeder, uw andere broers, uw oom en zijn zonen naar een huis in Mawlawi Khalis Family, een buitenwijk van Jalalabad. Gezien u het merendeel van uw leven hebt doorgebracht in

het Jalalabad grootstedelijk gebied, en zich op deze plaats eveneens uw netwerk bevindt, werd uw vrees bekeken ten opzichte van het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of

magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Verzoeker in de zaak nr. 212 379 (hierna: derde verzoeker), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 december 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 december 2015 om internationale bescherming. Op 26 september 2017 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de derde bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan derde verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u een Pashtun van etnische origine. U bent afkomstig uit het dorp Nazar Abad, district Surkhrod, Nangarhar provincie en woonde de twee laatste jaren in het dorp Treli, district Chaparhar, Nangarhar. U bent heden 16 jaar oud en aldus nog minderjarig. U bent één jaar naar school geweest. Uw vader was werkzaam bij het Afghaanse nationale leger (ANA). Hij werd tweemaal bedreigd door de taliban, die hem verder geen problemen bezorgden. Hij werd echter ook bedreigd door IS ("Islamitische Staat" of Daesh), die hem vroegen te

stoppen met zijn werk en een bom te plaatsen aan het politie hoofdkwartier, ergens aan Jalalabad. Uw vader weigerde, waarna hij eind 1391 (Gregoriaanse kalender februari/maart 2013) door IS werd onthoofd. Uw oudste broer K. K. (...) werd hierna door het ANA gevraagd toe te treden en de moord op zijn vader te wreken. IS was van deze bezoeken op de hoogte, en bedreigde K. K. (...). Samen met uw hele gezin verhuisde u hierdoor naar uw maternale oom in het dorp Trelī. Twee jaar verbleef u in Trelī, waar u niet buiten kwam. Uw oom verbood u en uw broers buiten te komen, daar jullie gevaar liepen door de problemen. Enige tijd voor uw vertrek uit Afghanistan, ontdekten de Taliban dat jullie in Trelī waren. Mede omdat jullie geen vader hadden, woude de Taliban dat jullie hen zouden vervoegen. Uw oom vroeg tweemaal om tijd. Een derde keer zouden de Taliban jullie gedwongen rekruteren. Hierop besloot u samen met uw broers K. K. (...) en K. K. (...) naar België te vluchten. Uw moeder verhuisde samen met uw oom, uw andere broers en uw neven naar de wijk Malwai Khalis Family. In de negende maand van 1394 (21 november/ 22 december 2015) vertrokken jullie naar Europa. Op 29 december 2015 vroeg u samen met uw broers A. K. K. (...) en A. K. K. (...) in België asiel aan.

Om uw asielrelaas te staven legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de moord op uw vader door de opstandelingengroep "Daesh" (hierna: IS). Zo verklaart u dat uw vader eind 1391 (ongeveer begin 2013 in de westerse kalender) in uw huis, gelegen te Nazar Abad, werd onthoofd. Uw vader was destijds werkzaam bij het Afghaanse nationale leger ("Afghan National Army" of het ANA) en door IS gevraagd zijn een bom te planten in het hoofdkwartier van de politie (CGVS p.8) ergens te Jalalabad (CGVS p. 25).

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat IS niet actief is in de regio van Nazar Abad, een dorp gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. De eerste berichten over de aanwezigheid van IS in de regio Afghanistan-Pakistan doken op rond de zomer van 2014. Uit een analyse in november 2014 blijkt dat hoewel er in de pers bericht werd over IS in Afghanistan en er propaganda werd gevoerd voor IS, zij nog niet actief aanwezig waren op het terrein. Pas in mei 2015 werden gevechten waargenomen tussen IS-strijders en Taliban-strijders, dan wel in de districten Kot en Achin en later in Haska Meena (Deh Bala) in Nangarhar. Informatie hierover werd toegevoegd aan het administratief dossier. Aan de bewering, als zou uw vader begin 2013 zijn vermoord door IS in Nazar Abad, kan bijgevolg geen geloof worden gehecht.

Ook de omstandigheden waarbinnen uw vader op een zeer agressieve wijze om het leven is gebracht, is maar weinig aannemelijk te noemen. Zo verklaart u dat IS slechts éénmaal langskwam bij uw thuis, met de vraag of uw vader voor hen kon gaan werken of op zijn minst kon stoppen met zijn werk voor de overheid. Wanneer uw vader op dat eigenste moment niet toestemde, werd uw broer K. K. (...) vastgebonden en uw vader onthoofd (CGVS p. 16). Later in het gehoor beweert u voorts dat IS uw vader vroegen om een bom te plaatsen onder het hoofdkwartier, een plaats die u overigens niet kan situeren (CGVS p. 25). Dergelijke verklaringen, waarbij het ontbreekt aan enige strategie langs de kant van de belagers van uw vader, die overigens niet aanwezig bleken te zijn in uw regio op het moment van de feiten, zijn niet geloofwaardig. Tot slot blijkt ook uit de verklaringen van uw broers dat uw vader verantwoordelijk was voor het verzorgen van de bloemen en planten alsook voor de post in het politiebureau (CG 15/38368 , gehoorverslag, p. 15; CG 15/38299, gehoorverslag, p. 10). Hij was bovendien niet in het bezit van een rang (CG 15/38368, p. 22), wat eveneens doet concluderen dat hij geen hoog profiel bezat. Ook in dit licht is het niet aannemelijk dat uw vader louter om die job niet enkel bedreigd werd, maar eveneens zonder voorgeschiedenis van bedreigingen door zijn belagers, werd onthoofd.

Ook het vervolg van uw verklaring, waaronder de aanleiding om te verhuizen naar het dorp Trelī in het district Chaparhar, is niet geloofwaardig. Na de moord op uw vader zou het ANA uw oudere broer K. K. (...) hebben gevraagd toe te treden tot het leger, om zo de moord op uw vader te kunnen wreken

(CGVS p. 16). K. K. (...), zo verklaart u, kreeg door de komst van het ANA problemen, daar IS via zijn informanten (CGVS p. 24) op de hoogte was van de bezoeken van het ANA. Uw broer werd vervolgens door IS bedreigd, waardoor de hele familie genoodzaakt was te verhuizen naar uw maternale oom in het dorp Treli (CGVS p. 8). Het is bijzonder merkwaardig te noemen dat het ANA meermaals zou langskomen bij uw thuis, daar de aanwezigheid van IS naar uw verklaring dermate talrijk is dat zij via informanten meteen op de hoogte zouden zijn van de bezoeken van het ANA (CGVS p. 24). In een context waar de dreiging van opstandelingengroepen zo manifest aanwezig is, kan verwacht worden dat het leger dergelijke bezoeken discreter zou aanpakken. Naast het feit dat IS ten tijde van deze gebeurtenissen niet aanwezig was in Nazar Abad, strookt de gang van zaken die u omschrijft allerm minst met de realiteit in Afghanistan. U haalt voorts aan dat u en uw twee broers K. K. (...) en K. K. (...) in Treli door de taliban werden bedreigd, waardoor jullie genoodzaakt waren te vluchten naar het buitenland (CGVS p. 16). Een tijdje nadat jullie in Treli woonden, zo verklaart u, vroegen de taliban of de drie broers zich bij de taliban konden aansluiten. Het blijft echter doorheen het hele gehoor onduidelijk waarom de taliban precies jullie wouden rekruteren. Zo verklaart u dat de taliban na twee jaar ondervonden dat jullie in Treli waren, maar op de vraag of de taliban jullie dan ook al zochten in Nazar Abad, verklaart u van niet (CGVS p.17). U kan geenszins aannemelijk maken dat u en uw broers derhalve zouden zijn gevisieerd door de taliban met het oog op rekrutering. U verklaart wederom vaag dat de taliban jullie probeerden te vinden om voor hen te werken, maar u weet niet wie van de taliban jullie dan trachtte te vinden (CGVS p. 17). Voorts verklaart u niet vrij te hebben kunnen rondlopen in Treli omwille van het gevaar voor de taliban, maar u verklaart eveneens dat de zonen van uw ooms, met ongeveer dezelfde leeftijd (K. K. (...) CGVS p. 6), wel naar buiten konden om te werken (CGVS p. 8). Op de vraag waarom zij geen gevaar liepen om gerekruteerd te worden door de taliban en jullie, de drie broers, wel, kan u doorheen gehoor geen sluitend antwoord geven. De verklaringen hieromtrent zijn doorheen uw verklaringen allerm minst eenduidig: omdat uw vader bij het ANA was, omdat uw neven heel de dag werkten, omdat jullie werkloos waren (CGVS p. 17), en omdat jullie geen vader meer hadden (CGVS p. 25). Waarom jullie dan geen werk zochten, de taliban in Treli kwamen echter pas na een poos achter jullie aan, verklaart u wederom tegenstrijdig dat ze jullie niet in vrede lieten leven (CGVS p. 17). U slaagt er met andere woorden allerm minst in een geloofwaardige en eenduidige context te schetsen waarbinnen u en uw twee broers door de taliban bedreigd zouden zijn. Hoewel rekening dient te worden gehouden met het gegeven dat u nog minderjarig bent, kan uw jonge leeftijd echter uw gebrekkige kennis en de vastgestelde discrepanties niet vergoelijken. Immers kan verwacht worden dat indien u en uw familieleden daadwerkelijk vervolgd werden na de dood van uw vader, u hiervan een eenduidige weergave van de feiten zou kunnen weergeven.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op het gehoor bij het CGVS tegenstrijdig zijn aan uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de DVZ verklaart u immers dat de taliban de drie broers wouden rekruteren na de dood van jullie vader. U verklaart tijdens uw gehoor op de DVZ letterlijk dat jullie toen nog woonachtig waren in uw eigen huis, dit te Nazarabad. Pas nadat jullie maternale oom werd ingelicht en zei dat jullie bij hem mochten gaan wonen, zo verklaart u op de DVZ, verhuisden jullie naar Chaparhar (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 2). Dergelijke tegenstrijdigheden worden ook teruggevonden in de verklaringen van uw broer K. K. (...) gedaan op de DVZ. Uw jongste broer beweerde dan weer dat jullie de laatste tijd werden lastig gevallen door zowel de Taliban als Daesh (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 2). Dergelijke incoherenties tussen de verklaringen op het CGVS en de DVZ verhinderen verder nog enig geloof te kunnen hechten aan uw asielmotieven. Zoals eerder aangehaald kan het feit dat u en uw broer nog minderjarig zijn, vastgestelde incoherenties niet verschonen daar deze rechtstreeks verbonden zijn aan uw directe vluchtaanleiding en essentieel zijn in uw vluchtmotieven.

Aangaande de poging van de taliban om u en uw twee broers K. K. (...) en K. K. (...) te rekruteren, dient eveneens te worden opgemerkt dat de wijze waarop u dit beschrijft niet overeenstemt met informatie waarover het CGVS beschikt. Een kopie werd eveneens aan het administratieve dossier toegevoegd. Hieruit blijkt dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebaseerd is op vrijwillige basis door een gedeelte ideologische visie, en vormt directe dwang eerder een uitzondering. Uit andere informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de directe dwang waarover sprake, plaatsvindt in regio's waar er een zeer urgente nood is aan strijdkrachten.

Gedwongen rekrutering moet in deze context niet worden gezien als talibanstrijders die jongens gedwongen meenemen. Meestal zijn de rekruteerders al in de omgeving aanwezig, en trachten ze hen te overtuigen, via geld of andere vormen van druk. De periode waarin u verklaart te zijn vertrokken uit Afghanistan, dateert van de negende maand 1394 (november/december 2015 in de westerse kalender). Volgens beschikbare informatie, eveneens toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat IS

sinds juli 2015 in het district Chaparhar aanwezig was. Men zou kunnen stellen dat de taliban in die periode een urgentie aan strijdkrachten had. Dat u echter niets weet over de strijd tussen de taliban en IS in Chaparhar zoals u toegeeft (CGVS p. 13), en dat de taliban deze zaken zodus niet uitspeelden bij de rekrutering, is eveneens ongeloofwaardig te noemen. In deze tijden in Nangarhar, trachtten de taliban veeleer druk uit te oefenen via lokale ouderen en grote bijeenkomsten, waar zij een discours voerden over de komst van buitenlandse vijanden. Informatie hierover werd aan het administratieve dossier toegevoegd. De werkwijze van de taliban die u zelf omschrijft, strookt niet met de realiteit. Zo zou de taliban tot tweemaal toe naar het huis van uw oom gekomen zijn met de vraag dat jullie, zijn neven, voor de taliban zouden gaan werken. Enerzijds krijgt uw oom telkens de tijd om hierover na te denken en anderzijds dreigen de taliban ermee jullie een derde keer gedwongen mee te nemen (CGVS p.16). Dit is weinig consistent te noemen. Gezien de Afghaanse context in het algemeen en de realiteit in Chaparhar op dat moment, is de omschreven modus operandi van de taliban allerminst strategisch en weinig plausibel.

Tot slot verklaart u bij de aanval op Kabul bank in Jalalabad reeds in België, ergens anders of onderweg te zijn geweest (CGVS p. 18). Deze aanval dateert echter van april 2015 zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, wat niet strookt met uw verklaring dat u zou zijn vertrokken uit Afghanistan in de negende maand van 1394 (Gregoriaanse kalender november/december 2015). Indien u reeds vertrokken bent voor de aanval op Kabul Bank in april 2015, kan er bijgevolg geen geloof meer worden gehecht aan de asielmotieven waarop u zich baseert, gezien deze gebeurtenissen later dat jaar plaatsvonden (CGVS p. 23).

De documenten die u op het CGVS neerlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) vormt hoogstens een bewijs van uw identiteit. Het medisch document aangaande het litteken van uw broer levert verder geen enkele bewijswaarde aangaande uw asielrelaas.

Gezien bovenstaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het CGVS stelt vast dat u geboren bent in het dorp Nazar Abad, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent als kind enkele jaren naar Pakistan verhuisd, waarna u samen met uw familie terugkeerde naar Nazar Abad. Na de dood van uw vader verhuisde u samen met uw moeder voor een tweetal jaren naar het dorp Trelī, district Chaparhar, provincie Nangarhar. Toen u samen uw twee broers naar Europa vertrok, vertrokken uw moeder, uw andere broers, uw oom en zijn zonen naar een huis in Mawlawi Khalis Family, een buitenwijk van Jalalabad. Gezien u het merendeel van uw leven hebt doorgebracht in het Jalalabad grootstedelijk gebied, en zich op deze plaats eveneens uw netwerk bevindt, werd uw vrees bekeken ten opzichte van het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afghanistan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghansen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghansen en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, is de broer van tweede en derde verzoeker. De beroepen van tweede en derde verzoeker zijn bij de Raad respectievelijk gekend onder de rolnummers RvV X en RvV X. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op *quasi* dezelfde weigeringsmotieven. In hun respectieve verzoekschriften vechten verzoekers op *quasi* identieke wijze (delen van) de inhoud van de voormelde beslissingen aan. Gelet op het voorgaande moeten de drie zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. Het verzoekschrift van eerste verzoeker (zaak RvV X / AV)

In een enig middel voert eerste verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter inleiding stelt eerste verzoeker dat de argumentatie van de commissaris-generaal dat er voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is, omwille van een aantal redenen gebrekkig is:

“Om te beginnen kan men de analyse omtrent de veiligheidssituatie van de stad Jalalabad, niet zomaar extrapoleren naar het verstedelijkt gebied daarrond.

Voorts heeft verzoeker niet 'het merendeel van zijn leven doorgebracht in Jalalabad grootstedelijk gebied'. Het onderzoek van verwerende partij naar de omvang en aflijning van dit grootstedelijk gebied, is op zijn minst uiterst onzorgvuldig te noemen.

Het feit dat verzoeker niet in het zogenaamde Jalalabad grootstedelijk gebied woonde, is tot slot van belang, aangezien verwerende partij van mening is dat verzoeker zich kan vestigen in dat grootstedelijk gebied. Doordat verzoeker voordien op andere plaatsen verbleef in Afghanistan, beschouwt verwerende partij het Jalalabad grootstedelijk gebied eigenlijk als een intern vestigingsalternatief (IVA). In dat geval dient er echter niet enkel naar het veilig karakter van het IVA gekeken worden, maar moet er ook aangetoond worden dat dit IVA redelijk is. Dit onderzoek naar het redelijk karakter van het IVA ontbreekt echter compleet.”

Vervolgens betoogt eerste verzoeker als volgt over de veiligheidssituatie in 'Jalalabad grootstedelijk gebied':

“2.1. Verzoeker woonde in het dorp Nazarabad, gelegen in het district Surkhrod, en in het dorp Treli, gelegen in het district Chaparhar. De familie van verzoeker woont momenteel in Mawlai Khalis Family, gelegen in het district Beshut.

De COI Focus die in het administratief dossier terug te vinden is, betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad-stad.

De COI Focus besluit dan met betrekking tot dit thema dat de cijfers die gegeven worden in de COI Focus zich beperken tot het district Jalalabad, en dat CEDOCA niet actief op zoek is gegaan naar incidenten die zich in de gemeenschappen rond het district Jalalabad voordeden. De veiligheidsanalyse van CEDOCA heeft bijgevolg enkel betrekking op de situatie in het administratieve district Jalalabad, en niet het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Verwerende partij besluit dan ook op voorbarige wijze dat het grootstedelijk gebied Jalalabad veilig zou zijn. Er werd namelijk geen enkel onderzoek gevoerd naar de concrete veiligheidssituatie van de verstedelijkte buitenwijken rond het district Jalalabad.

2.2. Dit is problematisch, gezien het feit dat de algemene veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar (met uitzondering van het district Jalalabad), te wensen overlaat.

Zo noemt het EASO rapport van november 2016¹ Nangarhar de meest volatiele provincie in Afghanistan.

Uit de overzichtstabel in dit rapport² van het aantal veiligheidsincidenten per district in de provincie Nangarhar, blijkt dat zowel Surkhrod als Chaparhar (de districten waar verzoeker vroeger woonde), alles behalve veilig zijn:

(...)

Dit beeld wordt ook bevestigd door het rapport van Landeninfo van 13 oktober 2016 (zie administratief dossier). Hierin kan het volgende gelezen worden betreffende het district Surkhrod:

"In Surkhrod the source noted an increase in insurgent-initiated attacks from June to August, with an average of one attack every other day."

2.3. Daarnaast verliest verwerende partij uit het oog dat de dorpen waar verzoeker in het verleden woonde, officieel deel uitmaken van respectievelijk het district Surkhrod en het district Chaparhar. De familie van verzoeker woont momenteel officieel in het district Beshut.

Indien verzoeker zich in één van deze districten vestigt (ook al zou dit dichtbij het district Jalalabad liggen en zou het om verstedelijkt gebied gaan), dan nog zal hij zich steeds tot het districtshuis van Surkhrod, Chaparhar of Beshut moeten wenden voor zijn administratie en alles wat burgerlijke stand betreft.

Dit betekent dat verzoeker zich door onveilig dient te begeven om het minste papierwerk te regelen. Hij kan hiervoor niet in Jalalabad stad terecht. Verwerende partij mag de verstedelijkte agglomeratie van het district Jalalabad immers tot de stad Jalalabad rekenen, het blijft nog steeds de Afghaanse overheid die de administratieve grenzen van districten (en dus de bevoegde districtshuizen) bepaalt. Tot op heden is de Afghaanse overheid de nieuwe invulling die verwerende partij geeft aan de stad Jalalabad niet gevolgd, en valt Nazarabad administratief in het district Surkhrod; Trelī onder het district Chaparhar en Mawlai Khalis Family onder het district Beshut.

De districtscentra van Surkhrod, Chaparhar en Behsut liggen ver van de stad Jalalabad, en kunnen onmogelijk tot het verstedelijkt gebied van Jalalabad gerekend worden. Het kan dan ook niet betwist worden dat deze districtscentra zich in onveilig gebied bevinden, en verzoeker zich noodgedwongen op onveilig terrein zal moeten wagen om zijn administratie te regelen."

Eerste verzoeker laat verder gelden dat een gebrekkig onderzoek werd gevoerd omtrent het grootstedelijk gebied Jalalabad. Hij licht dit als volgt toe:

"3.1. Verwerende partij poneert dat 'verzoeker het merendeel van zijn leven doorgebracht in Jalalabad grootstedelijk gebied.'

Verzoeker woonde in het dorp Nazarabad, gelegen in het district Surkhrod, en in het dorp Trelī, gelegen in het district Chaparhar. Daarnaast bracht verzoeker ook enkele jaren door in Pakistan. Verzoeker woonde nooit in de wijk Malwai Kkhalis Family, hetgeen effectief dichtbij het district Jalalabad ligt, en deel uitmaakt van de verstedelijkte agglomeratie van Jalalabad.

Verwerende partij lijkt dus te insinueren dat de dorpen Nazarabad en Trelī deel uitmaken van 'Jalalabad grootstedelijk gebied' (elke motivering hieromtrent ontbreekt in de bestreden beslissing).

Dit is echter te kort door de bocht.

3.2. Om te beginnen behoren zowel Nazarabad als Trelī tot het platteland.

Zoals uit de bestreden beslissing en de COI Focus van 9 juni 2017 blijkt, is de oostelijke regio van Afghanistan, waarvan de provincie Nangarhar een deel uitmaakt, één van de gebieden waar het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict zich situeert.

De provincie Nangarhar wordt dan ook door verwerende partij als onveilig beschouwd, met de uitzondering van de stad Jalalabad.

De bestreden beslissing en de COI Focus van 9 juni 2017 geven immers aan dat de veiligheidssituatie in de steden (vooral de provinciehoofdplaatsen zoals onder meer Jalalabad) sterk verschilt van deze op het platteland.

Verwerende partij rekent de dorpen Nazarabad en Trelī, waaruit verzoeker afkomstig is, ten onrechte tot het grootstedelijk gebied Jalalabad. Er kan immers twijfel geen over bestaan dat zowel Nazarabad als Trelī tot het platteland behoren. Dit wordt duidelijk bij analyse van de kaart van de regio.³ Het meer landelijke karakter van Nazarabad en Trelī valt daarbij direct op.

Van het dichte spinnenweb aan straten waardoor Jalalabad wordt gekenmerkt, is er geen sprake meer op de plaats die aangeduid staat als Nazarabad en Trelī. Ze heeft daarentegen plaatsgemaakt voor een compacte dorpskern met daarrond een lappendeken aan velden.

De dorpen Nazarabad en Trelī worden duidelijk afgescheiden van de stad Jalalabad door velden. (zie stuk 3)

Doordat verzoekers' dorpen van Jalalabad afgescheiden wordt door velden, en niet binnen de veiligheidsgordel rond Jalalabad vallen, is infiltratie in dit gebied van non-state actors zoals de Taliban of Daesh veel eenvoudiger.

3.3. Het is compleet onduidelijk op basis van welke landeninformatie verwerende partij tot de conclusie kwam dat verzoeker het merendeel van zijn leven in Jalalabad grootstedelijk gebied doorbracht.

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat de dorpen Nazarabad en Trelī tot het grootstedelijk gebied Jalalabad gerekend kunnen worden.

Deze aannames worden echter op geen enkel moment deugdelijk onderbouwd. Objectieve landeninformatie die de conclusies van verwerende partij ondersteunt, ontbreekt. Verwerende partij geeft echter geen enkele informatie om welke dorpen het precies gaat, noch geeft ze aan op basis van welke criteria ze tot deze conclusie komt. Ook in de COI Focus van 9 juni 2017 valt hieromtrent geen duidelijke informatie terug te vinden.

De COI Focus van 9 juni 2017 wijst er op dat het grootstedelijk gebied (Jalalabad tot ver buiten de grenzen van de vijf nahia's reikt. De COI Focus steunt daarbij op een rapport van USAID uit 2013 en een kaartje uit dit rapport (het kaartje is helaas niet leesbaar in de versie in het COI rapport) en een kaart van de Afghaanse overheid uit een studie van augustus 2016 (eveneens onleesbaar), waarbij voetnoot 19 verwijst naar een referentie die verder niet terug te vinden is.

Voorts blijkt ook uit de COI Focus zelf dat verwerende partij niet zeker weet welke gebieden nu allemaal tot het verstedelijkt gebied Jalalabad kunnen gerekend worden.

De COI Focus geeft zelf aan dat de bronnen niet hetzelfde gebied afbakenen, en dat de bronnen vaak onduidelijk zijn over in welk district bepaalde gemeentes liggen.

De COI Focus vermeldt dan een plek in Surkrood, Farm Hada, dat in persberichten als buitenwijk van Jalalabad wordt beschouwd. Hetzelfde zou volgens de COI Focus gelden voor de gebieden in politiezone nr.6 zoals Sayaf Family Colony, en Khalls Family Colony.

Geen van deze gebieden die in persberichten beschouwd worden als buitenwijken van Jalalabad, betreffen de dorpen Nazarabad of Trelī, waaruit verzoeker afkomstig is.

3.4. Verwerende partij voegde bij het administratief dossier een kaart toe van UN OCHA genaamd 'Nangarhar Province: behsud District. Reference Map'.

Verwerende partij probeert aan de hand van deze kaart aan te tonen wat de omvang is van Jalalabad als grootstedelijk gebied. De kaart is niet duidelijk, en verzoeker kan hieruit niet afleiden of Nazarabad of Trelī in de aangeduide zone van het grootstedelijk gebied liggen.

De kaart die verwerende partij toevoegde, is voorts ook problematisch.

Verwerende partij heeft deze kaart zelf ineen geknutseld. Verwerende partij nam als uitgangspunt een kaart van het district Beshud uit het UN OCHA document 'Afghanistan. Nangarhar Provincie. District Map' van april 2014.⁴

Verwerende partij heeft zelf de kaart van UN OCHA bijgekleurd en een andere titel gegeven, namelijk 'Jalalabad grootstedelijk gebied', om de illusie te creëren dat verzoekers' dorp deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd om deze kaart te creëren, blijkt niet uit het administratief dossier.

Uit gelijkaardige dossiers blijkt dat verwerende partij zich hiervoor baseerde op de kaart op pagina 7 van de COI Focus van 9 juni 2017 (zie administratief dossier). Deze kaart, die geen plaatsnamen vermeldt en compleet onduidelijk is, werd door verwerende partij gebruikt om vanuit de losse pols de kaart van het district Beshud uit de UN OCHA atlas van april 2014 in te kleuren.

Het is onmogelijk om te exacte grenzen te bepalen die aangeduid zijn op de kaart op pagina 7 van de COI Focus van 9 juni 2017, die verwerende partij als uitgangspunt gebruikt om de grenzen van het grootstedelijk gebied af te bakenen. Verwerende partij weet zelf niet eens welk gebied juist dient te worden afgebakend. Plaatsnamen komen namelijk niet voor op deze kaart, en ook ingezoomd kan men onmogelijk de exacte grenzen ontcijferen gezien de ontzettend lage resolutie van de afbeelding.

Hieruit blijkt dat verwerende partij blijkbaar bij benadering en op het zicht een kaartje vanuit de losse pols heeft ingekleurd, en dit de titel 'Jalalabad grootstedelijk gebied' heeft gegeven. Dit kan men bezwaarlijk een zorgvuldige handelswijze noemen.

Deze kaart in het administratief dossier volstaat dan ook geenszins als bewijs dat verzoekers dorpen Nazarabad en Treli deel uitmaken van het grootstedelijk gebied Jalalabad."

Daarna voert eerste verzoeker aan dat, indien de commissaris-generaal van mening is dat hij zich kan vestigen in het grootstedelijk gebied Jalalabad, een onderzoek diende te gebeuren naar het redelijk karakter van een intern vestigingsalternatief, en dat een dergelijk onderzoek volkomen ontbreekt. Eerste verzoeker wijst er nog op dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk intern vestigingsalternatief bij de asielinstanties ligt en niet bij de asielzoeker. Hij meent dat, indien de commissaris-generaal dit onderzocht had, zou zijn gebleken dat men van hem redelijkerwijze moeilijk kan verwachten dat hij zich in het grootstedelijk gebied Jalalabad vestigt. Hij citeert vervolgens de voorwaarden die het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) in het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 stelt en vat dit als volgt samen:

"Uit het bovenstaande blijkt dat men niet enkel moet kijken naar de aanwezigheid van de familie, gemeenschap, clan of stam in Jalalabad, maar ook of deze personen de capaciteit én de wil hebben om verzoeker duurzaam en effectief te steunen. Daarbij dient er rekening gehouden te worden met de economische problemen in Afghanistan, waardoor grote segmenten van de bevolking getroffen werden, en velen niet langer de capaciteit hebben om op duurzame wijze steun te bieden aan anderen. Er dient onderzocht te worden of verzoeker toegang heeft tot onderdak, of basisinfrastructuur aanwezig is en er toegang is tot basisnoden zoals drinkbaar water, gezondheidszorg, onderwijs. Voorts moet er onderzocht worden of er mogelijkheden zijn om een inkomen te verwerven, en dient de graad van interne verplaatsingen door IDP's in de regio mee in rekening te worden gebracht. Tot slot dient men ook het stigma en de discriminatie in het achterhoofd te houden waarmee diegenen die na een verblijf in het buitenland terugkeren naar Afghanistan, te kampen hebben. Dit stigma en deze discriminatie hebben immers een impact op de steun die men van familie kan krijgen, op de mogelijkheid om een job of onderdak te vinden, ..."

Wat betreft de aanwezigheid van een (familiaal) netwerk wijst eerste verzoeker erop dat het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 duidelijk stelt dat het louter aanwezig zijn van familieleden niet volstaat, maar dat men moet onderzoeken of er een familiaal steunnetwerk is dat bereid en in staat is om effectieve steun te bieden aan het individu en dat dit door verwerende partij *in concreto* moet worden onderzocht. Een louter vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk is bijgevolg niet voldoende. Er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen en zullen bieden. Tevens stelt eerste verzoeker dat UNHCR er – in overeenstemming met de beschrijving van de humanitaire crisis in het UNOCHA-rapport van 2013 – op wijst dat een familiaal netwerk in veel gevallen uitgeput is en dat uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in de een of andere stad van het land niet kan worden afgeleid dat er steun aanwezig is. Eerste verzoeker stelt aan de hand van een studie nog dat de uitwijzing bovendien een einde maakt aan een bron van inkomsten en dat daarbovenop de schuld van de reis naar Europa niet meer afbetaald kan worden, terwijl veel families in Afghanistan net rekenen op financiële steun van familieleden in het buitenland om te kunnen overleven.

Eerste verzoeker verwijt de commissaris-generaal *in casu* niet te hebben onderzocht of hij effectief langdurig zou kunnen terugvallen op materiële of financiële steun van zijn familie in Mawlawi Khalis Family, noch in welke omstandigheden hij zou moeten leven. Hij stelt niet al te veel steun van zijn familie, die het niet al te breed heeft, te verwachten. Zijn gezin woont momenteel in het huis van de oom langs moederszijde in Mawlawi Khalis Family, waar maar liefst 13 personen wonen, zodat het voor hem en zijn twee broers niet evident zal zijn om zich in dit reeds overbevolkte huis op duurzame wijze te vestigen. Eerste verzoeker besluit hieruit dat de capaciteit van de familie om hem en zijn twee broers

effectief op duurzame wijze onderdak te bieden zeer beperkt is en dat de commissaris-generaal in ieder geval faalt in de op hem rustende bewijslast.

Wat betreft zijn mogelijkheden om in Afghanistan aan de slag te gaan, laat eerste verzoeker gelden dat de werkgelegenheid er erg laag is en dat de beperkte mogelijkheid van het vinden van een voltijdse job op de Afghaanse arbeidsmarkt een reden voor nieuwe verplaatsingen is. Hij citeert vervolgens uit een nota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van juni 2014 over de problematische toegang tot de arbeidsmarkt en uit een rapport van de NGO Asyllos van mei 2016 dat de toegenomen moeilijkheden om werk of onderdak te vinden zou aantonen. Eerste verzoeker wijst er nog op dat de provincie Nangarhar, waarin Jalalabad gelegen is, een van de regio's blijkt te zijn waarbij de werkgelegenheid het hardst getroffen is en dat vele jongeren, die zelfs een universiteitsdiploma op zak hebben, er geen werk kunnen vinden. Hij meent dat de problematische situatie op de arbeidsmarkt in Jalalabad, gevolgen heeft voor zijn familie die zich momenteel in Malwai Kahlis Family bevindt. Zijn sociaal netwerk in het 'Jalalabad grootstedelijk gebied' bestaat uit 13 personen, waarvan enkel zijn twee meerderjarige neven in staat zijn om te werken. Bovendien stelt hij dat men van hem en zijn minderjarige broer die ook in België verblijft (derde verzoeker) moeilijk kan verwachten dat ze zich inschakelen in de arbeidsmarkt en dat het zeer onwaarschijnlijk is dat hun meerderjarige broer in België (tweede verzoeker) een job zal vinden in het grootstedelijk gebied Jalalabad, nu men van hem niet kan verwachten dat hij, net zoals zijn neven, naar Iran of Pakistan verhuist om daar op illegale wijze te verblijven en in het zwart te gaan werken. In dat geval is er immers geen sprake van Jalalabad als duurzaam intern vestigingsalternatief.

Wat betreft de mogelijkheid voor hem om in Jalalabad een bestaan uit te bouwen, wijst eerste verzoeker erop dat UNHCR vereist dat rekening wordt gehouden met leeftijd, geslacht, gezondheid, familiale situatie en relaties, sociale en andere kwetsbaarheden, etnische en religieuze overwegingen, opleiding, taalvaardigheid, beroepsachtergrond en kansen op werk, eerdere vervolgingen en hun psychologische effecten. UNHCR vereist duidelijk dat het intern vestigingsalternatief feitelijk leefbaar is, dat de fundamentele rechten er praktisch beschikbaar zijn, dat er behoorlijke socio-economische levensomstandigheden zijn en dat het alternatief duurzaam en voorzienbaar is. Eerste verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal geen enkele bruikbare informatie aanbrengt over mogelijke toegang tot huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg, levensmiddelen en andere basisrechten. Hij wijst erop dat miljoenen Afghanen na het jaar 2001 naar steden emigreerden en dat de belangrijke bevolkingsbewegingen van het onveilige platteland naar steden geen duurzame oplossing vormt. Aan de hand van diverse bronnen stelt hij dat door de hervestiging de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk komt te staan en dat er humanitaire noden ontstaan. Wat huisvesting betreft wijst eerste verzoeker er met een rapport van Asyllos van mei 2016 op dat er enerzijds een kleine minderheid van rijken is die toegang heeft tot dure woningen, waar anderzijds de rest van de bevolking moet terugvallen op informele wijken. Daarnaast stelt hij op basis van informatie van Asyllos en UNHCR dat de toegang tot gezondheidszorg in Jalalabad eveneens te wensen overlaat. Naast de erbarmelijke socio-economische omstandigheden in Jalalabad wijst eerste verzoeker er tevens op dat "*internal displaced persons*" (hierna: IDP's) zich in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden, en dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen, in het bijzonder wanneer zij zoals hij niet kunnen terugvallen op een duurzaam steunnetwerk en er geen specifieke accommodatie vooraf werd vastgelegd. Zij zijn dan ook extra vatbaar voor de slechte omstandigheden in de stad. Bovendien heeft de Afghaanse regering als beleid de hervestiging in steden te vrijdelen en geeft zij de voorkeur aan de hervestiging in de herkomstplek, wat blijkt uit de manier waarop IDP's door de Afghaanse overheid behandeld worden, en hun moeilijke leefomstandigheden als gevolg. Voor wie geen grond heeft, zou er volgens Asyllos ook geen humanitaire hulp zijn in Jalalabad.

Daarnaast wijst eerste verzoeker nog op het stigma waarmee terugkeerders te maken krijgen, "*als zijnde aangetast of gecorrumpeerd door hun verblijf in het Westen en illusies over de daar vergaarde rijkdom, wat hen vatbaar maakt voor mensenrechtenschending en ontvoering*". Hiermee zou de commissaris-generaal op geen enkele wijze rekening hebben gehouden. Eerste verzoeker licht toe dat hij bijna twee jaar in België is en dus langdurig afwezig is geweest van het Afghaanse grondgebied en dat verschillende rapporten aangeven welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer:

"Bijna altijd werden er schulden gemaakt om het migratieproject te volmaken en konden die schulden bij terugkeer niet ingelost worden, wat gepaard gaat met stigma en schaamte maar ook met wrevel en geroddel. Daar bovenop worden er door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen en nog wel moslim is. Dit gaat gepaard met exclusie, discriminatie en geweld. Deze dynamiek wordt enkel nog versterkt indien de persoon die terugkeert een ander beeld heeft over vrouwenrechten en familie-eer en zich niet meer wenst te conformeren."

Vervolgens citeert eerste verzoeker uit een rapport van Afghanistan Independent Human Rights Commission (hierna: AIHRC) van november/december 2011 waarin deze problematiek ook werd aangekaart en uit een rapport van UNHCR van oktober 2012 waaruit zou blijken dat verwesterd zijn bijzonder problematisch is voor terugkeerders. Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurschock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Dit zou worden bevestigd in een publicatie van Schuster en Majidi in mei 2013, waaruit eerste verzoeker citeert. In een volgende publicatie van 2015 waaruit eerste verzoeker eveneens citeert, zouden deze auteurs aantonen hoe ver de sociale controle gaat. Eerste verzoeker wijst er tevens op dat de Raad in het arrest nr. 136 360 van 15 januari 2015 een jongeman uit Kaboel die lange tijd afwezig is geweest uit Afghanistan en op die gronden en zijn kwetsbaarheid een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling liep bij terugkeer, erkende. Tevens wordt in het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 een apart risicoprofiel voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die terugkeren. Eerste verzoeker citeert de relevante passages uit dit rapport, evenals de noten daarbij. Recent vernietigde de Raad bij arrest nr. 181 307 van 26 januari 2017 een beslissing van de commissaris-generaal onder andere omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht. Het stigma waarmee terugkeerders uit het Westen te maken krijgen en de discriminatie waar ze vaak het slachtoffer van worden bij een terugkeer naar Afghanistan, speelt aldus een belangrijke rol bij de vraag of eerste verzoeker toegang zal hebben tot de jobmarkt, of hij een huis of appartement zal kunnen huren, en of hij een beroep zal kunnen doen op zijn sociaal netwerk. Eerste verzoeker meent dat dit stigma en deze discriminatie omwille van verwestering, zijn re-integratie veel lastiger maken, hetgeen duidelijk blijkt uit de door hem geciteerde landeninformatie.

Tot slot wijst eerste verzoeker erop dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft bijgebracht naar het risico voor terugkeerders op vervolging of mensenrechtenschendingen vanwege hun terugkeer, noch recente informatie heeft bijgebracht over de situatie van terugkeerders die in Jalalabad terecht komen. Nochtans ligt de bewijslast volledig bij verwerende partij en vereist artikel 8.2 van de herschikte Kwalificatierichtlijn dat bij toepassing van het intern vestigingsalternatief de lidstaten precieze én recente informatie aanbrengen, van onder andere UNHCR en het Europees Ondersteuningsbureau voor Asielzaken (hierna: EASO).

Eerste verzoeker besluit uit al het voorgaande als volgt:

"We kunnen concluderen dat verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar het redelijk karakter van Jalalabad als intern vestigingsalternatief voor verzoeker. Verzoeker zal als IDP in Jalalabad extra kwetsbaar en bijzonder vatbaar voor de slechte socio-economische omstandigheden zijn.

Er werd door verwerende partij geen onderzoek verricht naar de concrete omstandigheden waarin verzoeker zou moeten leven in Jalalabad, noch naar de mogelijkheden om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het louter bestaan van een familiaal netwerk in Jalalabad grootstedelijk gebied is niet voldoende, er dient namelijk onderzocht te worden of verzoeker effectief op dit netwerk kan terugvallen, quod non.

Verwerende partij heeft hoewel ze daar wettelijk toe verplicht is geen enkel onderzoek gevoerd naar alle bovenstaande elementen, en er ook geen bronnen over verzameld. Het intern vluchtalternatief moet geëvalueerd worden rekening houdend met algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van de regelmatige verplaatsingen van veel Afghanen, structurele aanwezigheid van IDP's en moeilijkheden die terugkeerders ondervinden om te hervestigen. Er werd geen rekening gehouden met het gebrek aan basisinfrastructuur in Jalalabad, toegang tot land, inkomen, onderdak, onderwijs en levensmiddelen.

Uit alle beschikbare informatie blijkt duidelijk dat Jalalabad grootstedelijk gebied onmogelijk kan worden beschouwd als een redelijk intern vluchtalternatief voor verzoeker.

De bewijslast dat Jalalabad grootstedelijk gebied een redelijk IVA zou vormen ligt bij de asielinstanties. In casu werd dit niet bewezen.

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur."

3.1.2. Het middel dat in het verzoekschrift van tweede verzoeker (zaak RvV X / AV) werd ontwikkeld, is *quasi* identiek aan het middel dat door eerste verzoeker werd ontwikkeld, met dien verstande dat aan de inleiding ervan het volgende wordt toegevoegd:

“1.1. Verzoeker wenst vooraf een aantal zaken uit te klaren.

Zo is het correct dat verzoeker bij zijn aankomst in België had opgegeven dat hij minderjarig zou zijn, terwijl dit niet strookt met de waarheid.

Verzoeker geeft aan dat hij deze vergissing heeft begaan omdat hij graag samen wilde blijven bij zijn twee minderjarige broers in België, waarover hij de verantwoordelijkheid draagt. Verzoeker vreesde als meerderjarige gescheiden te worden van zijn minderjarige broers. Verzoeker beseft dat hij een fout heeft begaan, en wenst zich hiervoor te verontschuldigen.

Voorts heeft verzoeker in zijn DVZ vragenlijst spontaan aangegeven dat hij in 2013 gehuwd is, en dat hij 2 kindjes heeft, waarvan de oudste op dat moment 2.5 jaar was.

Verzoeker geeft daarnaast aan dat hij zich niet meer goed herinnert of hij nu tot de eerste of tweede graad naar school ging. Documenten opgesteld in het Pashtu kan hij effectief niet lezen. Wel leerde hij na zijn aankomst in België Nederlands lezen en schrijven, hetgeen ook verklaart waarom hij zijn emailadres kan spellen en zijn handtekening geschreven is in letters (niet in Arabische letters maar in ons alfabet, hetgeen verzoeker in België leerde). Men mag dit dan ook niet aangrijpen om zijn geloofwaardigheid en laaggeschoold profiel in twijfel te trekken.

Wat betreft verzoekers' tijdbesteding in Afghanistan, geeft hij aan dat hij zijn moeder hielp in het huishouden en met de dieren, en dat hij voorts ook op hun velden werkte.”

3.1.3. Het middel dat in het verzoekschrift van derde verzoeker (zaak RvV X / AV) wordt ontwikkeld, is volledig identiek aan het middel dat in het verzoekschrift van eerste verzoeker werd ontwikkeld.

3.2. Stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport “*Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*” van UNHCR van 23 juli 2003 (stuk 2);
- kaarten van de dorpen Nazarabad en Treli (stuk 3);
- het rapport “*Afghanistan: Internal Flight Alternative in Kabul, Jalalabad and Mazar-e-Sharif*” van Asylors van mei 2016 (stuk 4);
- het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 19 april 2016, p. 81-86 (stuk 5);
- het rapport “*Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpcedure*” van BCHV van juni 2014 (stuk 6);
- het rapport “*AFGHANISTAN Common Humanitarian Action Plan Mid-Year Review 2013*” van UNOCHA van juni 2013, p. 1-13 (stuk 7);
- het op 8 mei 2013 in Migration Studies gepubliceerde artikel “*What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*” van Liza Schuster en Nassim Majidi (stuk 8);
- het rapport “*Afghanistan: What Now for Refugees?*” van ICG van 31 augustus 2009, p. i-iii (stuk 9);
- het rapport “*Compilation: [Universal Periodic Review] : Afghanistan / prepared by the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (b) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1 and paragraph 5 of the annex to Council resolution 16/21*” van UN Human Rights Council van 11 november 2013 (stuk 10);
- het rapport “*Urban Returnees and Internally Displaced Persons in Afghanistan*” van Nassim Majidi van 25 januari 2011 (stuk 11);
- het rapport “*Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report – Universal Periodic Review: Afghanistan*” van UNHCR van juni 2013, p. 1 en 6 (stuk 12);
- het rapport “*Assessment of livelihood opportunities for returnees/internally displaced persons and host communities in Afghanistan*” van ILO van 20 mei 2013, p. 18-25 (stuk 13);

- het rapport *“On the Run without Aid: The much delayed policy on Afghanistan's internally displaced”* van Afghanistan Analyst Network (AAN) Christine Roehrs van 20 oktober 2013 (stuk 14);
- het rapport *“Fifth Report Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan”* van AIHRC van november/december 2011p. 107-109 (stuk 15);
- het rapport *“Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin”* van UNHCR van oktober 2012 (stuk 16);
- het in 2015 in Journal of Ethnic and Migration Studies gepubliceerde artikel *“Deportation Stigma and Remigration”* van Liza Schuster en Nassim Majidi, p. 635-652 (stuk 17);
- het rapport *“After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan”* van RSN van april 2016 (stuk 18).

3.2.2. Op 8 februari 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018 en met referenties naar het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, en de *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 87.

3.2.3. Op 13 februari 2019 brengen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de volgende recente informatie over de situatie in Afghanistan en in Jalalabad:

- het nieuwsartikel, getiteld *“End of year report (2018) about Mujahideen progress and territory control”* van 31 december 2018;
- het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017, p. 64-65;
- het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation - Update”* van mei 2018, p. 113;
- de *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2018, p. 87;
- het rapport *“Life under the Taliban shadow government”* van ODI van juni 2018;
- het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018, p. 105-111;
- de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 20 februari 2018;
- het rapport *“Humanitarian needs overview – Afghanistan”* van UNOCHA van december 2017, p. 16-18;
- het rapport *“Humanitarian needs overview – Afghanistan”* van UNOCHA van november 2018;
- het rapport *“Return of undocumented Afghans – weekly situation report”* van IOM van 11 tot 17 november 2018;
- het rapport *“High level of food assistance needs will persist through at least early 2019”* van Famine Early Warning Systems Network – Afghanistan.

3.2.4. Ter terechtzitting van 18 februari 2019 leggen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met het arrest nr. 215 197 van 15 januari 2019 van de Raad neer.

3.2.5. Ter terechtzitting van 18 februari 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een kaart van de provincie Nangarhar neer.

3.2.6. Op 7 mei 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met een antwoord van de Finse Immigratiedienst van 30 april 2019 op een vraag over de districten Surkhrod, Behsud en Jalalabad en referenties naar het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod”* van 18 maart 2019, het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, de *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 87, en een kaart van UNOCHA van de provincie Nangarhar en het district Surkhrod.

3.2.7. Op 13 mei 2019 brengen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de volgende recente informatie:

- het rapport “*A new year of violence in Afghanistan*” van ACLED van 10 mei 2019;
- het rapport “*No reasons for return to Afghanistan*” van ECRE van 4 februari 2019;
- het artikel “*Analysis: US military ends reporting on security situation in Afghanistan’s districts*” van FDD’s Long War Journal van 30 april 2019;
- een referentie naar het arrest nr. 216 632 van 12 februari 2019 van de Raad.

3.2.8. Op 9 augustus 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)*” van 6 augustus 2019, een “*Ad-hoc request. First-instance decisions issued to Afghan applicants in the EU+*” van EASO van augustus 2019 en eigen gegevens over de beschermingsgraad van Afghaanse verzoekers voor de periode 2015-2019, en met referenties naar de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van juni 2019, het Algemeen Ambtsbericht Nederland van maart 2019, de “*Country Policy and Information Note. Afghanistan: security and humanitarian situation*” van Home Office van juli 2019 en het “*Overview of security in Afghanistan*” van ACCORD van 27 juni 2019.

3.2.9. Op 20 augustus 2019 brengen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de volgende recente informatie:

- de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2019;
- het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van juni 2019;
- het rapport “*Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019*” van UNAMA van 30 juli 2019;
- het artikel “*UN reminds parties of their responsibility to protect civilians - civilian casualty rates spike in July*” van UNAMA van 3 augustus 2019;
- het rapport “*Afghanistan. protection of civilians in armed conflict*” van UNAMA van februari 2019;
- het artikel “*Worst month for Afghan civilians in over eight years of casualty recording*” van Action on Armed Violence van 5 augustus 2019;
- het rapport “*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*” van de United Nations General Assembly Security Council van 14 juni 2019;
- het rapport “*Global Peace Index 2019*” van het Institute for Economics & Peace van juni 2019;
- een uittreksel uit het rapport “*Regional overview – Asia*” van ACLED van 31 juli 2019;
- het rapport “*Intensifying Violence Dulls Afghans’ Hopes for Peace*” van ICG van 5 juli 2019;
- het “*Humanitarian Bulletin Afghanistan*” van UNOCHA van 30 juni 2019;
- een kaart van Afghanistan EiEWG waarin per provincie in Afghanistan het aantal gesloten scholen voorkomt voor de periode van januari tot december 2018;
- een kaart van World Health Organization, getiteld “*attacks on health care in 2019 as of 15 august*”;
- het artikel “*Afghan independence day bombings follow wedding massacre*” van The Guardian van 19 augustus 2019;
- het artikel “*Islamic State claims responsibility for Kabul wedding hall blast*” van The Guardian van 17 augustus 2019;
- het artikel “*Kabul attack: nearly 100 injured in Taliban bombing, say officials*” van The Guardian van 7 augustus 2019;
- het rapport “*Afghanistan. Weekly Humanitarian Update (29 July – 04 August 2019)*” van UNOCHA;
- een uittreksel uit het rapport “*Ten conflicts to worry about in 2019*” van ACLED;
- het artikel “*Trump meets security officials on Afghanistan as concerns mount about US withdrawal*” van CNN van 16 augustus 2019;
- het artikel “*The flawed US approach to Afghanistan*” van ISW van 1 mei 2019;
- het artikel “*Afghanistan’s warlords prepare for civil war*” van ISW van 15 augustus 2019;
- het artikel “*Afghanistan War’s terrible toll on children*” van Human Rights Watch van 1 juli 2019.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de moord op zijn vader door leden van IS, omdat (B) het vervolg van zijn verklaringen over de aanleiding om te verhuizen naar het dorp Trelī in het district Chaparhar, met name dat tweede verzoeker na de moord op zijn vader door onbekenden bedreigd werd nadat hij gevraagd werd om toe te treden tot het leger, niet geloofwaardig is, omdat (C) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat de taliban hem en zijn broers in Trelī wilden rekruteren, en omdat (D) er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet voldoet aan de op hem rustende

medewerkingsplicht, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde geboortedatum en (ii) hij doorheen zijn asielpcedure tegenstrijdige en bijzonder vage verklaringen aflegde over zijn beweerde opleiding en zijn dagbesteding, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan de moord op zijn vader door de opstandelingengroep IS, omdat (C) het vervolg van zijn verklaringen, waaronder de aanleiding om te verhuizen naar het dorp Treli in het district Chaparhar, niet geloofwaardig is, omdat (D) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat de taliban hem en zijn broers in Treli wilden rekruteren, omdat (E) de documenten die hij neerlegt deze appreciatie niet kunnen ombuigen, en omdat (F) er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte wordt ook in de motieven van de derde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan derde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de moord op zijn vader door de opstandelingengroep IS, omdat (B) het vervolg van zijn verklaringen, waaronder de aanleiding om te verhuizen naar het dorp Treli in het district Chaparhar, niet geloofwaardig is, omdat (C) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat de taliban hem en zijn broers in Treli wilden rekruteren, omdat (D) de documenten die hij neerlegt deze appreciatie niet kunnen ombuigen, en omdat (E) er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers voeren formeel geen schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat hierboven reeds is gebleken dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen die tot de weigering van de vluchtelingenstatus hebben geleid te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoekers toe om deze motieven met concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Te dezen ontwikkelt enkel tweede verzoeker in zijn verzoekschrift een argumentatie tegen één van de motieven van de tweede bestreden beslissing die betrekking hebben op de weigering van de vluchtelingenstatus, met name het motief dat hij niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht. De Raad acht dit motief evenwel overtollig, nu het geheel van de overige gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas van verzoekers en door verzoekers volledig ongemoeid worden gelaten, voldoende is om te stellen dat aan het vluchtrelaas van verzoekers geen geloof kan worden gehecht en om tot de weigering van de vluchtelingenstatus te besluiten. Bijgevolg heeft tweede verzoeker geen belang bij zijn kritiek op het motief inzake de medewerkingsplicht. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers noch tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, noch tot de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van tweede verzoeker leiden.

Met uitzondering van het motief in de tweede bestreden beslissing over de medewerkingsplicht worden de motieven van de bestreden beslissingen die hebben geleid tot de vaststelling dat aan het asielaas van verzoekers geen geloof kan worden gehecht door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoekers nog menen dat zij tot een risicogroep behoren omdat zij verwesterde jongemannen zouden zijn wegens de lange periode dat zij in België zijn en hun langdurige afwezigheid van het Afghaanse grondgebied, beperken zij zich tot blote beweringen. Verzoekers tonen op geen enkele manier aan dat hun verblijf in België sinds december 2015 van hen dusdanig verwesterde mannen zou hebben gemaakt dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar en het citeren uit rapporten van onder meer het UNHCR en AIHRC toont geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan. Dit risico moet *in concreto* worden aangetoond en verzoekers blijven wat dit betreft in gebreke.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

3.3.4.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), niet aannemelijk maken.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

3.3.4.3. Opdat aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95//EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji* t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub* c, van de richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met “*improvised explosive devices*” (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de ‘*conflict severity*’ map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoekers leven (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of zij in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Te dezen verklaren verzoekers afkomstig te zijn van de provincie Nangarhar, wat door verwerende partij niet wordt betwist.

EASO heeft over Afghanistan reeds twee ‘*guidance notes*’ uitgebracht. In deze ‘*guidance notes*’ wordt de veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van objectieve landeninformatie beoordeeld. EASO hanteert daarbij een algemene benadering op provinciaal niveau (EASO, “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, juni 2019, p. 85). De veiligheidssituatie wordt per provincie geanalyseerd en de nood aan subsidiaire bescherming wordt per provincie beoordeeld in het licht van artikel 15, *sub c*), van de richtlijn 2011/95/EU.

In de eerste “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, van juni 2018, waarbij de periode van januari 2017 tot maart 2018 als algemene referentieperiode werd genomen, deelde EASO de provincie Nangarhar in bij de gebieden waar de mate van het willekeurig geweld zo hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie een reëel risico loopt op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon (p. 87: “*Territories where the level of indiscriminate violence in the province reaches such a high level that minimal individual elements are required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the province, would face a real risk of serious harm in the meaning of Article 15(c) QD (i.e. serious and individual threat to a civilian’s life or person).*”).

EASO nuanceerde hierbij dat in veel provincies de ernst van het conflict en het geweldsniveau verschilt van district tot district. De regio van herkomst, met name het district of de stad, van de verzoeker vormt volgens EASO een belangrijk element dat moet worden meegewogen in de individuele beoordeling (EASO, “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, juni 2018, p. 24 en 76).

In de tweede en meer recente “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, als een gebied waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (p. 110: “*that the degree of indiscriminate violence reaches such a high level in Nangarhar, except the capital city of Jalalabad, that substantial grounds are shown for believing that a civilian, returned to the province, would, solely on account of his or her presence on the territory of the province, face a real risk of being subject to the serious threat referred to in Article 15(c) QD.*”).

Specifiek voor de stad Jalalabad, besluit EASO dat het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een ‘loutere aanwezigheid’ in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: “*In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, ‘mere presence’ in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD.*”).

Waar EASO in juni 2018 de provincie Nangarhar nog beschouwde als een gebied waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat slechts minimale individuele elementen worden vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar die provincie, een reëel risico zou lopen op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of persoon, oordeelt EASO thans dat dat de provincie

Nangarhar een gebied is waar de mate van willekeurig geweld zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar deze provincie, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van deze provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. EASO voorziet evenwel in een uitzondering voor de stad Jalalabad, waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen (*'a lower level of individual elements'*) is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

In haar aanvullende nota van 9 augustus 2019 en ter terechtzitting onderschrijft verwerende partij *'in principe'* een analyse van de veiligheidssituatie op provinciaal niveau. Zij beaamt verder dat bovenstaande beoordeling door EASO van de provincie Nangarhar *"grotendeels"* strookt met haar beoordeling van de veiligheidssituatie in Nangarhar, die als *"één van de meest gewelddadige provincies in Afghanistan"* geldt en waar de situatie als *"zeer precair"* wordt bestempeld.

Evenwel meent verwerende partij dat een provinciale benadering van de veiligheidssituatie in Afghanistan voor een beperkt aantal districten en provincies onvoldoende nauwkeurig is rekening houdend met de reële veiligheidssituatie.

Verwerende partij komt voor wat betreft de districten Surkhrod en Behsud, die behoren tot de provincie Nangarhar, tot een ander besluit dan wat wordt gesteld in de laatste EASO guidance note. Hoewel zij nagenoeg dezelfde landeninformatie als EASO gebruikt, stelt zij een meer gedetailleerde analyse te hebben gemaakt waarbij zij oordeelt dat er actueel in deze twee districten van de provincie Nangarhar geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze districten louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

De Raad herinnert er aan dat verwerende partij, na onderzoek van de concrete actuele situatie in de herkomstlanden op basis van objectieve landeninformatie, in volledige onafhankelijkheid een beleid bepaalt dat betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie van burgers in deze herkomstlanden. Verwerende partij beschikt in het kader van dit landenbeleid dan ook over een zekere beoordelingsruimte.

In haar aanvullende nota van 9 augustus 2019 zet verwerende partij uiteen dat de EASO guidance note van juni 2019 *"een bijkomend analytisch kader (biedt) dat lidstaten kunnen gebruiken ter ondersteuning van hun beleid"*. Verwerende partij wijst er tevens terecht op dat de EASO guidance note van juni 2019, zoals elk ander beleidsadvies afkomstig van derden, niet bindend is. Dit wordt ook uitdrukkelijk vermeld in de guidance note zelf (*"The country guidance, developed by the Member States and published by EASO, is not binding"*, EASO, *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"*, juni 2019, p. 9). De Raad merkt hierbij op dat de EASO guidance notes bovendien enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om tot een beoordeling *ex nunc* over te gaan.

Dit alles neemt niet weg dat van EU-lidstaten, zonder afbreuk te doen aan hun beslissingsbevoegdheid in individuele beschermingsverzoeken, verwacht mag worden dat zij rekening houden met een EASO guidance note wanneer zij beschermingsverzoeken behandelen en dit in het kader van een EU harmonisatie. EASO guidance notes vormen immers een instrument van praktische samenwerking tussen EU-lidstaten en dit in het kader van de doelstellingen van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (hierna: GEAS), met name het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming ondersteunen en de convergentie in de besluitvormingspraktijken en asielbeslissingen doorheen de EU-lidstaten bevorderen. Deze EASO guidance notes worden opgesteld door een netwerk waar senior beleidsambtenaren van alle lidstaten in betrokken zijn en dat wordt gecoördineerd door EASO. Dit netwerk kreeg de taak om op basis van gemeenschappelijke landeninformatie een gezamenlijke beoordeling en een gezamenlijke interpretatie van de situatie in de herkomstlanden uit te voeren in het licht van de relevante bepalingen van het EU asielaquis (EASO, *"Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"*, juni 2019, p. 9, met verwijzing in voetnoot 1 naar de JBZ-Raadsconclusies van 21 april 2016, doc. nr. 8065/16, p. 10-12).

De EASO guidance note van juni 2019 vormt de weerslag van de gezamenlijk beoordeling van de situatie in Afghanistan door de senior beleidsambtenaren van de EU-lidstaten en werd goedgekeurd

door de raad van bestuur van EASO, dat bestaat uit de operationele hoofden van de asiendiensten in de lidstaten of hun vertegenwoordigers. Hieruit blijkt dat verwerende partij betrokken was in het totstandkomingsproces van deze EASO guidance note.

In haar aanvullende nota van 9 augustus 2019 benadrukt verwerende partij “veel waarde” aan de guidance note te hechten, die tot stand is gekomen na een complex proces waarbij werd overgegaan tot een gezamenlijke, gedetailleerde beoordeling door EU-lidstaten van de Afghaanse internationale beschermingsnoden en gezamenlijke kwalificatie van de veiligheidssituatie op basis van de objectieve landeninformatie. Verwerende partij ondersteunt en onderschrijft ook ten zeerste het doel van de guidance note, dit is het beoordelen van de beschermingsverzoeken van Afghanen op uniforme wijze en het bevorderen van convergentie van beleid tussen EU-lidstaten.

Gelet op de beoordelingsruimte waarover zij beschikt, wordt niet betwist dat verwerende partij een ander standpunt kan innemen dan de voormelde niet-bindende EASO guidance note. Evenwel, gelet op de doelstellingen van GEAS, die niet alleen verwerende partij maar ook de Raad onderschrijft, mag van verwerende partij worden verwacht dat zij afdoende en pertinente elementen aanreikt die onderbouwen waarom *in casu* kan worden afgeweken van de beoordeling in de EASO guidance note.

De Raad stelt vast dat EASO de mate van willekeurig geweld in elke provincie van Afghanistan beoordeelt op basis van zes indicatoren. Eén van deze indicatoren is de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie, waarbij EASO in het bijzonder verwijst naar informatie op districtsniveau die getrokken kan worden uit de ‘*conflict severity map*’ van UNOCHA (EASO, “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, juni 2019, p. 85-86).

EASO heeft, rekening houdend met de geografische spreiding van het geweld binnen de provincie Nangarhar, geoordeeld dat voor heel de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, de mate van willekeurig geweld aldaar zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van de provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

In andere woorden, volgens EASO is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied van de provincie Nangarhar bevindt, erdoor zou worden geraakt.

Dit betekent dat, indien wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit de provincie Nangarhar, met uitzondering van de stad Jalalabad, er wordt aangenomen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig zou zijn om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden of individuele elementen (EASO, “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, juni 2019, p. 82-83: “*In this category, ‘mere presence’ would exceptionally be considered sufficient and no further individual elements would need to be substantiated*”).

Gelet op wat voorafgaat en met inachtneming van alle landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, kan de Raad zich aansluiten bij de beoordeling van EASO over de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. De Raad meent aldus dat, in beginsel, de mate van willekeurig geweld dat het gewapende conflict in deze provincie kenmerkt, zodanig hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer deze terugkeert naar de provincie Nangarhar, louter op basis van zijn aanwezigheid op het grondgebied van de provincie een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Evenwel wijst de Raad erop dat EASO, met verwijzing naar artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU, zelf benadrukt dat de guidance note van juni 2019 de EU-lidstaten niet vrijstelt van de verplichting om elk beschermingsverzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te onderzoeken. Elke beslissing moet verder gebaseerd zijn op de individuele omstandigheden van de verzoeker en de situatie in Afghanistan, in het bijzonder in de regio van bestemming, zoals deze bestaat op het moment van de beslissing volgens nauwkeurige en actuele landeninformatie verzameld uit verschillende bronnen.

Te dezen verklaren verzoekers geboren te zijn in het dorp Nazar Abad, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. Zij zouden enkele jaren naar Pakistan zijn verhuisd, waarna zij samen met hun familie terug naar Nazar Abad verhuisden. Na de dood van hun vader verhuisden verzoekers naar

eigen zeggen samen met hun moeder voor een tweetal jaren naar het dorp Trelī, gelegen in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. Aan de redenen voor deze verhuis wordt in de bestreden beslissingen evenwel geen geloof gehecht. Toen zij naar Europa vertrokken, zouden hun moeder, hun andere broers en hun oom en zijn zonen vertrokken zijn naar een huis in Mawlawi Khalis Family, een buitenwijk van Jalalabad. Aldus wordt niet betwist dat verzoekers afkomstig zijn uit het dorp Nazar Abad, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar, en dat zij aldaar het merendeel van hun leven hebben doorgebracht. Verwerende partij houdt voor dat dit dorp gelegen is in het “*grootstedelijk gebied Jalalabad*”.

Volgens de beschikbare landeninformatie is er een agglomeratie omheen de kernstad Jalalabad ontstaan. Daarbij zijn bepaalde delen van het district Surkhrod opgegaan in een verstedelijkt gebied en maken bepaalde dorpen uit het district Surkhrod deel uit van een ruimere stadsregio. Uit de kaarten in het rechtsplegingsdossier blijkt dat dit ook geldt voor het dorp van verzoekers, Nazar Abad. In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift betoogt, blijkt uit de kaart waarnaar de commissaris-generaal verwijst (administratief dossier (hierna: adm. doss.) in de zaak RvV 212 379 / AV, stuk 20, map met ‘landeninformatie’, nr. 8, OCHA, “*Nangarhar Province: Behsud District. Reference Map*”) genoegzaam dat het dorp Nazar Abad in de agglomeratie van Jalalabad ligt. Dit blijkt nog duidelijker uit de gekleurde versie van deze kaart die verwerende partij ter terechtzitting van 18 februari 2019 bijbracht. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat verwerende partij deze kaart zelf ineen geknutseld heeft door een kaart van UNOCHA zelf uit de losse pols in te kleuren en een andere titel te geven, wijst de Raad erop dat verwerende partij ter terechtzitting van 18 februari 2019 uiteenzette dat zij zich hiervoor gebaseerd heeft op de kaart van GIRoA van augustus 2016 (zie adm. doss. in de zaak RvV 212 379 / AV, stuk 20, map met ‘landeninformatie’, nr. 7, COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*” van 9 juni 2017, p. 8). Hoewel de kaart van GIRoA van augustus 2016 nauwelijks plaatsnamen vermeldt, blijkt de inkleuring op de kaart van OCHA overeen te stemmen met het gebied dat op de kaart van GIRoA werd aangeduid als “*Jalalabad Provincial Municipality*”). Tevens stelt de Raad vast dat ook uit een kaart van USAID van 2013 genoegzaam blijkt dat de regio van herkomst van verzoekers binnen het gebied valt dat door deze instantie “*Metropolitan region*” of “*Greater Jalalabad Region*” wordt genoemd (zie adm. doss. in de zaak RvV 212 379 / AV, stuk 20, map met ‘landeninformatie’, nr. 7, COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*” van 9 juni 2017, p. 7). Bovendien neemt de Raad in rekening dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de agglomeratie van Jalalabad zich sinds 2016 door de vele IDP’s uit de regio en uit Pakistan nog meer uitgestrekt heeft. De kaarten die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen (zie stukkenbundel verzoekers, stuk 3), kunnen hieraan geen afbreuk doen nu eruit niet blijkt wanneer deze zijn opgesteld. Bovendien blijkt uit de verklaringen van tweede verzoeker dat hij zijn dorp niet in het berglandschap situeert. Hij stelt immers dat de talibs enkel problemen in de bergen komen oplossen, maar dat hij daar nooit is geweest (adm. doss. in de zaak nr. 212 367, stuk 20, map met ‘landeninformatie’, nr. 9, Gehoorverslag K. K. A., p. 10).

De Raad leest in de landeninformatie dat de veiligheidssituatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Alle provinciale hoofdplaatsen, inclusief de stad Jalalabad, en de belangrijkste bevolkingscentra staan onder controle van de Afghaanse overheid. Steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. In de stad Jalalabad is de controle van de veiligheid van de stad tevens overgedragen aan het Afghaanse leger.

Gelet op wat voorgaat, blijkt dat niet ernstig betwist kan worden dat het dorp waarin verzoekers het merendeel van hun leven hebben doorgebracht in werkelijkheid en *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

In dit opzicht volgt de Raad de analyse zoals voorgesteld door EASO en overweegt hij dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en, gezien de beschikbare landeninformatie, bij uitbreiding ook de veiligheidssituatie in de agglomeratie errond, zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar. De Raad hecht hierbij in het bijzonder belang aan de omstandigheid dat het niet betwist is dat dit gebied onder controle is door de Afghaanse overheden en veiligheidsdiensten. Alles in acht genomen oordeelt de Raad dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoekers heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wel stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoekers hoog blijft. Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te

nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoekers in hun verzoekschriften vermag hieraan geen afbreuk te doen.

Zo is hun betoog dat de veiligheidsanalyse van CEDOCA enkel betrekking heeft op de situatie in het administratieve district Jalalabad, en niet op de situatie in de agglomeratie van Jalalabad door de recente informatie die door verwerende partij in de loop van de procedure werd bijgebracht achterhaald. Hetzelfde kan worden gesteld over de informatie die zijn aanreiken over het aantal veiligheidsincidenten in het district Surkhrod in 2016.

Waar verzoekers poneren dat zij zich steeds tot het districtshuis van Surkhrod, Chaparhar of Beshud zullen moeten wenden voor hun administratie en alles wat de burgerlijke stand betreft en dat deze gelegen zijn in onveilig gebied, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien maken zij niet aannemelijk dat zij louter door deze omstandigheid een reëel risico op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gezien de Raad de nood aan subsidiaire bescherming van verzoekers op basis van recente landeninformatie heeft beoordeeld ten opzichte van hun regio van herkomst, is de argumentatie van verzoekers dat "*Jalalabad grootstedelijk gebied*" voor hen niet als een redelijk intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd en dat een onderzoek naar het redelijk karakter van een dergelijk vestigingsalternatief volkomen ontbreekt *in casu* niet dienstig. Hetzelfde kan worden gesteld over het betoog van verzoekers in hun aanvullende nota's van 11 februari 2019 over het redelijk karakter van het grootstedelijk gebied Jalalabad als intern vestigingsalternatief en de ter staving van dit betoog bij de aanvullende nota's gevoegde informatie.

Ook het betoog van verzoekers in hun aanvullende nota's van 11 februari 2019 vermag geen afbreuk te doen aan bovenstaande beoordeling door de Raad.

Zij verwijzen in deze aanvullende nota's naar een rapport van de taliban zelf, naar een rapport van ODI en naar het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 om te stellen dat de taliban de controle heeft over meer dan de helft van het gebied in het district Surkhrod. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is evenwel gebleken dat dit niet het geval is in de agglomeratie rond de stad Jalalabad waarvan verzoekers vandaan komen.

Waar verzoekers er in de aanvullende nota's van 11 februari 2019 op wijzen dat uit het vernoemde EASO Country of Origin Information Report van december 2017 blijkt dat Surkhrod het district is met het vierde hoogste aantal veiligheidsincidenten van de gehele provincie Nangarhar, wijst de Raad erop dat *in casu* rekening werd gehouden met de specifieke situatie in de agglomeratie rond de stad Jalalabad, waar het dorp waar verzoekers het merendeel van hun leven verbleven hebben gelegen is.

Wat betreft de loutere omstandigheid dat het district Surkhrod zich in de op één na zwaarste categorie (van in totaal vijf) bevindt op een kaart van OCHA die de intensiteit van het conflict weergeeft op basis van het aantal veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde verplaatsingen en de vaststelling dat uit de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018 blijkt dat Surkhrod één van de districten in de provincie Nangarhar is dat in het bijzonder wordt getroffen, wijst de Raad erop dat het dorp waarvan verzoekers vandaan komen, hoewel *de iure* gelegen in het district Surkhrod, *de facto* gelegen is in de agglomeratie rond de stad Jalalabad. De Raad herhaalt dat hij zich aansluit bij de beoordeling van EASO in de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2019 over de mate van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar en in de stad Jalalabad. De Raad volgt dan ook de analyse van EASO dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar en is, gelet op de beschikbare landeninformatie, van oordeel dat dit evenzeer geldt voor de dorpen rond Jalalabad die *de facto* een deel zijn geworden van de agglomeratie rond Jalalabad, en dit ongeacht het district waarin deze dorpen gelegen zijn. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat hij in het bijzonder belang hecht aan de omstandigheid dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle zijn van de Afghaanse autoriteiten. Mede in acht genomen wat hoger reeds werd vastgesteld, meent de Raad dan ook dat uit de loutere omstandigheid dat het dorp waarvan verzoekers afkomstig zijn gelegen is in het district Surkhrod niet kan worden besloten dat er daar sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er actueel

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon.

Waar verzoekers in hun ter terechtzitting van 18 februari 2019 neergelegde aanvullende nota's verwijzen naar het arrest nr. 219 593 van 17 januari 2019 van de Raad, wordt in herinnering gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

In hun op 13 mei 2019 bijgebrachte aanvullende nota's wijzen verzoekers op een jaarlijks lenteoffensief dat de taliban op 12 april 2019, ondanks het feit dat er vredesonderhandelingen gaande zijn, gelanceerd heeft. Zij menen dat dit zal leiden tot een achteruitgang in de reeds preciaire veiligheidssituatie. Vooreerst stelt de Raad vast dat deze informatie geen betrekking heeft op de situatie in de regio van herkomst van verzoekers, doch wel op de situatie in Afghanistan in het algemeen. Bovendien blijkt uit het artikel van ACLED waarnaar verzoekers hiervoor verwijzen dat het aantal incidenten na de piek op 12 april 2019 terug gedaald is. Deze informatie is dan ook niet van aard om een ander licht te werpen op de bovenstaande beoordeling over de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoekers.

Voorts wijzen verzoekers er in hun aanvullende nota's van 13 mei 2019 op dat ECRE heeft opgeroepen om terugkeer naar Afghanistan stop te zetten omwille van de problematische veiligheidssituatie en het gebrek aan coherentie in het beleid van de lidstaten van de Europese Unie. De Raad stelt vast dat het inderdaad zo is dat ECRE repatriëringen naar Afghanistan afraadt, doch is van oordeel dat louter op basis van dit standpunt van ECRE, dat geen rekening houdt met het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en bovendien geen juridisch bindende kracht heeft, geen subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan verzoekers kan worden toegekend.

In hun op 20 augustus 2019 bijgebrachte aanvullende nota's gaan verzoekers vooreerst in op het standpunt van EASO in de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019. Wat dit betreft, kan worden verwezen naar wat *supra* reeds uitvoerig werd uiteengezet. Ook waar verzoekers in deze aanvullende nota's wijzen op het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van juni 2019 waarin wordt verwezen naar een analyse van UNOCHA over de intensiteit van het conflict op het niveau van de districten en waarin wordt besloten dat het district Surkhrod zich in de op één na zwaarste categorie van in totaal vijf categorieën, kan worden verwezen naar wat hierover *supra* reeds werd uiteengezet.

Waar verzoekers nog wijzen op 10 bomaanslagen die op 19 augustus 2019 in Jalalabad plaatsvonden waarbij minstens 66 gewonden vielen, geven zij zelf aan dat het "*high-profile aanvallen*" betrof, zodat het niet om willekeurig, doch wel om doelgericht geweld gaat. Hoewel de Raad zich ervan bewust is dat de veiligheidssituatie in Jalalabad op de voet moet worden opgevolgd, is hij van oordeel dat deze informatie *in se* geen afbreuk kan doen aan de analyse die EASO in juni 2019 maakte over de stad Jalalabad.

De overige informatie die verzoekers in de aanvullende nota's van 20 augustus 2019 aanhalen, heeft betrekking op de globale veiligheidssituatie in Afghanistan of in de provincie Nangarhar, doch kan geen afbreuk doen op de beoordeling van de situatie in de specifieke regio van herkomst van verzoekers in de agglomeratie van Jalalabad.

Waar verzoekers ten slotte nog wijzen op bilaterale onderhandelingen tussen de taliban en de Verenigde Staten van Amerika waarbij de Afgaanse overheid niet betrokken is en waarbij sprake zou zijn van de terugtrekking in de nabije toekomst van Amerikaanse troepen uit Afghanistan, wijst de Raad erop dat hij de veiligheidssituatie actueel moet beoordelen en zich hierbij niet kan baseren op hypothesen.

De Raad besluit dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming dan dat er actueel in hun regio van herkomst geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg wordt onderzocht of verzoekers zich in de tweede hypothese bevinden. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van verzoekers in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hen niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of verzoekers het bewijs kunnen leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in hun dorp, gelegen in de agglomeratie van de stad Jalalabad, in de provincie Nangarhar, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kunnen verzoekers persoonlijke omstandigheden invoeren die in hun geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in hun regio van herkomst dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld aldaar niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico voor verzoekers bestaat.

Zoals reeds gesteld, oordeelt de Raad, alle elementen in acht genomen, dat het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoekers een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger bij terugkeer aldaar een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In casu roepen verzoekers in dat eerste en derde verzoeker respectievelijk slechts 13 en 15 jaar oud waren op het ogenblik dat zij hun land hebben verlaten. Zij verwijzen hierbij naar het arrest nr. 216 632 van 12 februari 2019 van de Raad, dat ze bij hun aanvullende nota's van 13 mei 2019 voegen. De Raad wijst er vooreerst nogmaals op dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* eerste en derde verzoeker bij hun vertrek uit Afghanistan begeleid werden door hun meerderjarige broer (tweede verzoeker), daar waar het in het vernoemde arrest vier minderjarigen betrof die niet begeleid werden. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoekers lichten niet toe – in welk opzicht de jonge leeftijd van verzoekers bij hun vertrek het risico op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld voor hen zou verhogen. Er kan van worden uitgegaan dat eerste en derde verzoeker, die op jonge leeftijd samen met hun oudere broer in moeilijke omstandigheden uit Afghanistan zijn vertrokken, inmiddels over voldoende maturiteit beschikken om ook bij een terugkeer naar Afghanistan samen met hun oudere broer gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en dat zij aldus geen groter risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit hun regio van herkomst.

Daarnaast wijzen verzoekers er ter terechtzitting van 14 mei 2019 op dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrud*" van 18 maart 2019 blijkt dat scholen een doelwit

zijn. Dit rapport vermeldt op bladzijde 22, waaraan verzoekers ter terechtzitting refereren dat “(o)k het district Behsud (...) tijdens de verslagperiode, net als andere plaatsen in de provincie Nangarhar, getroffen (is) door aanslagen op scholen”. Verzoekers zijn evenwel afkomstig van een dorp in de agglomeratie van Jalalabad dat gelegen is in het district Surkhrod. Wat het district Surkhrod betreft, wordt op bladzijde 19 van voormelde COI Focus melding gemaakt van een bom die op 10 oktober 2018 in het administratieve gedeelte van een meisjesschool ontplofte. Uit de voorliggende informatie blijkt niet dat jongensscholen specifiek gevisieerd worden in het district Surkhrod. Bovendien verklaarden verzoekers (*quasi*) geen scholing te hebben genoten (adm. doss. in de zaak RvV X / AV, stuk 6, Gehoorverslag E. K. A., p. 5; stuk 20, map met ‘landeninformatie’, nr. 9, Gehoorverslag K. K. A., p. 5; Gehoorverslag K. K. A., p. 5), zodat niet wordt ingezien in welk opzicht zij bij een terugkeer naar hun regio van herkomst door de aanvallen op scholen een groter risico zouden lopen dan andere ongeschoolde minderjarigen in hun herkomstregio om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon wegens willekeurig geweld. Waar verzoekers in hun aanvullende nota’s van 20 augustus 2019 er ook nog op wijzen dat kinderen een verhoogd risico lopen, gezien de aanvallen op hospitalen, wordt erop gewezen dat uit niets blijkt – en verzoekers voeren niet aan – dat zij met gezondheidsproblemen kampen. Waar zij in deze aanvullende nota’s nog wijzen op rekrutering van kinderen en de problematiek van seksueel geweld tegen kinderen, wijst de Raad erop dat deze problematieken geen uitstaan hebben met willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er bovendien geen geloof werd gehecht aan hun verklaringen dat de taliban hen in Trelī wilden rekruteren. Zij hebben bovendien op geen enkel moment in de procedure enig gewag gemaakt van een risico op seksueel geweld.

Ten slotte wijzen verzoekers ter terechtzitting van 14 mei 2019 nog op de verwestering die hen zou worden toegeschreven nu zij anders zouden worden gepercipieerd doordat zij op jonge leeftijd Afghanistan hebben verlaten. Vooreerst verwijst de Raad naar wat hierboven reeds werd gesteld inzake het door verzoekers voorgehouden profiel van verwesterde jongemannen. Bovendien wordt niet ingezien in welk opzicht de loutere perceptie verwesterd te zijn het risico om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon door willekeurig geweld zou doen toenemen.

Aldus brengen verzoekers geen dergelijke individuele elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van de rechtsplegingsdossiers. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van verzoekers van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid hebben die ertoe leidt dat zij een groter risico lopen dan andere burgers in hun herkomstregio binnen de agglomeratie rond de stad Jalalabad op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

3.3.4.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.6. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE ALGEMENE VERGADERING VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die als volgt was samengesteld:

dhr. S. BODART,
dhr. G. DE BOECK,
dhr. M. WILMOTTE,
mevr. M.C. GOETHALS,
mevr. A. VAN ISACKER,
dhr. G. DE GUCHTENEERE,
dhr. O. ROISIN,
mevr. M. MAES,
dhr. D. DE BRUYN,
dhr. F. VAN ROOTEN,

eerste voorzitter,
voorzitter,
kamervoorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. BODART